

உ
திருச்சிற்றம்பலம்.
திரிசிராமலைப்புராணமாகிய
செவ்வந்திப்புராணம்.

—————
லசவ. எல்லப்பநாவல ரவர்கள்
இயற்றியது.

உ இஃது
திரிசிரபுரம். மகாவித்வான் ம-ா-ா-ஸ்ரீ மீனாக்ஷிசந்தரம்
பிள்ளை யவர்களால் பரிசோதிக்கப் பட்ட
பிரதிக்கணங்க

திருமயிலை வித்வான்-சுண்முகப்பிள்ளை யவர்களால்
பார்வையிடப்பட்டு

திரிசிரபுரம்.
ஸ்ரீதாயானசெல்வருக்கடிமைபூண்டொழுகும்
வீ. சண்முகப்பிள்ளையினது
வேண்டுகோளின்படி,

திரிசிரபுரம். புத்தகவியாபாரம்
தி. சபாபதிப்பிள்ளை யவர்களால்
பு. அப்பாசாமிமுதலியாரது,

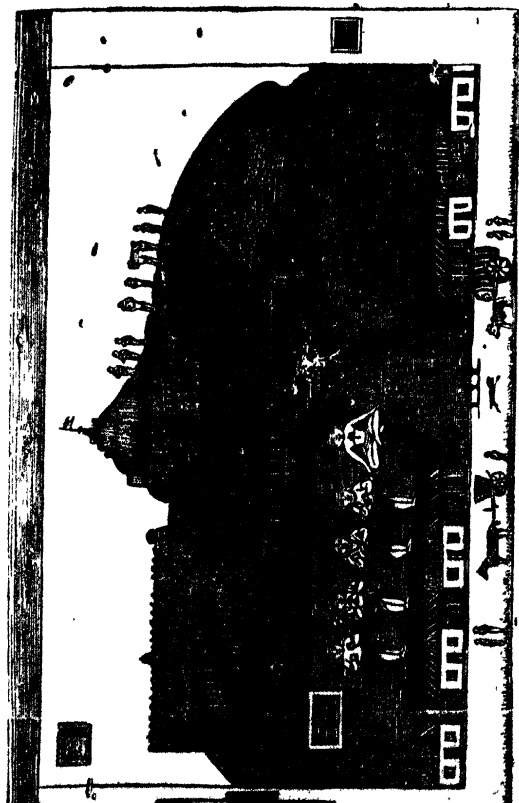
சென்னை:
மீனாட்சியம்மை கலாநிதி
அச்சுக்கூடத்திற் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

பிழைதிருத்தம்.

பக்கம்.	செய்யுள்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௫	க	கீ	எலிக்க	எலிக்
௬	அ	உ	கோசிகன்	பௌசிகன்
௭	க	உ	கேதமிலா	கோதமிலா
௯	உக	உ	ண்டத்திடு	ண்டத்திடு
யக	உடு	உ	பொரி	பொறி
உ௯	௯க	௯	வாகரங்	வானரங்
௯க	உஉ	உ	நிறைத்திரு	நிறைந்திரு
௯உ	உஅ	க	அந்தகந்	அந்தகந்
௯டு	௯௯	உ	விழ்தவி	வீழ்தவி
௯௯	௯௯	க	வச்சிரத்தனை	வச்சிரத்தினை
௯௯	௯௯	௯	வேரற	வேறற
௯௯	௯ய	௯	சலந்தனர்	கலந்தனர்
௯அ	௯	௯	திரசிரா	திரிசிரா
௯௯	௭	உ	மேனி	மேணி
௯௯	ய	க	கன்னி	கழனி
௫உ	௯	க	கலந்தனை	கவந்தனை
௫உ	௯	உ	பொழுகவ்	பொழுதவ்

பிழைதிருத்தம்.

பத்தம்.	செய்யுள்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
ரு	அ	உ	உகவு	உதவு
ருச	கஉ	ச	யகிலண்ட	யகிலாண்ட
ருஎ	சு	க	தெற்கி	தெற்கி
சுஎ	உ-ரு	ச	லிங்கட	லிக்கட
சுசு	ருக	உ	ஞசலத்தி	ஞசனத்தி
எசு	சுசு	ரு	விரிசுதிர்	விரிகுதிர்
அச	மய	க	வளனு	வளவனு
அரு	மயரு	க	ராதர்	ராதன
அஎ	மஉச	ச	சூராவதற்	சூராதவற்
கஅ	ருச	உ	லொன்றி	லொன்று
கஅ	ருச	ரு	சுதையு	சிதையு
ம	சய	ச	விளக்கு	விலக்கு
மரு	ருஎ	ச	பெருங்	பேறுங்
மரு	சுசு	ரு	பொரு	புரு
மாஅ	அரு	ச	லெய்தினு	லெய்தினுன்

உ
திருச்சிற்றம்பலம்.

ஆளுடையபிள்ளையார் அருளிச்செய்த தேவாரப்பதிகம்.

(திருச்சிராப்பள்ளி-பண்-குறிஞ்சி.)

திருச்சிற்றம்பலம்.

நன்றுடையானைத்தியதில்லானைநாவெள்ளே
மென்றுடையானையுமையொருபாகமுடையானைச்
சென்றடையாதநிருவுடையானைச்சிராப்பள்ளிக்
குன்றுடையானைக்கூறவென்னுள்ளங்குளிரும்மே.

கைம்மகவேந்திக்கவெனொழிக்கழைபாய்வான்
செம்முதமந்திகருவாழேபுஞ்சிராப்பள்ளி
வெம்முதவேழத்திருரிபோர்த்தவிகிர்நாநீ
பைம்முதநாகம்மதியுடன்வைத்தல்பழியன்றே. (உ)

மந்தம்முழவம்மழலைததும்பவநாநீழற்
செந்தண்புனமுஞ்சுனையுஞ்சூழ்ந்தசிராப்பள்ளிச்
சந்தம்மலர்கள்சடைமேலுடையார்விடையூரு
மெந்தம்மடிகளடியார்க்கல்லவில்லையே. (ஈ)

துறைமல்குசாரற்சுனைமல்குநீலத்திடைவைகிச்
சிறைமல்குவண்டுநும்பியும்பாடுஞ்சிராப்பள்ளிக்
கறைமல்குகண்டன்கனலெரியாடுங்கடவுள்ளெம்
பிறைமல்குசென்னியுடையவனெங்கள்பெருமானே.

கொலைவனாயாதகொள்கையர்தங்கண்மதினமுன்றுஞ்
சிலைவனாயாகச்செற்றனனோனுஞ்சிராப்பள்ளித்
தலைவநாநாளுந்தலைவரல்லாமையுரைப்பீர்கா
ணிலவநாநீலமுண்டதும்வென்றோநிறமாமே. (ஐ)

வெய்யத்தண்சாரல்விரிதி றவேங்கைத் தண்போது
செய்ய்பொன்சேருஞ்சிராப்பள்ளிமேவியசெல்வனார்
தையலோர்பாகம்கீழ்வநஞ்சண்பர் லையோட்டி
லையமுங்கொள்வராரிவர் செய்கையற்வாரோ. (சு)

வேயுயர்சாரற்கருவி லாகம்வினையாடுஞ்
சேயுயர்கோயிற்சிராப்பள்ளிமேவியசெல்வனார்
பேயுயர்கொள்ளிகைவிளக்காகப்பெருமானார்
தீயுகந்நாடறிஞ்குறிப்பாயிற்றாகாதே. (சு)

மலைமல்குதோளான்வலிகெடஆன்றிமலரோன்றன்
றலைசீலனாகப்பலிதிரிந்துண்பர்பழியோரார்
சொலவலவேதஞ்சொலவலகீதஞ்சொல்லுங்காற்
சிலவலபோலுஞ்சிராப்பள்ளிச்சேடர்செய்கையே. (சு)

அரப்பள்ளியா னுமலருண்வா னுமறியாமைக்
கரப்புள்ளிநாடிக்கண்டிலுளே னுங்கல்குழந்த
சிரப்பள்ளிமேயவார்சடைச்செல்வர்மனைதோறு
மிரப்புள்ளிருமமையே திலர்கண்டாலிகழாரோ. (சு)

நாணுதுடைநீத்தோர்களுங்கஞ்சிராட்காலே
யுணுப்பகலுண்டோதுவோர்களுமுனைக்குஞ்சொற்
பேணுதுறுசீர்பெறுதுமென்பீரொம்பெருமானார்
சேணர்கோயில்சிராப்பள்ளிசென்றுசேர்மினே. (ய)

தேனயம்பாடுஞ்சிராப்பள்ளியானைத்திணாகுழந்த
கானல்சங்கேறுங்கழுமலவூழிற்கவுணியன்
னானசம்பந்தனலமிகுபாடலிவைவல்லார்
வானசம்பந்தத்தவரொமென்னிவாழ்வாரோ. (யக)

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஆளுட்டய அரசு.

அருளிச்செய்த

திருச்சிராப்பள்ளி திருக்குறுத்தொகை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மட்டுவார் குழலாளொடுமால்விடை
யிட்டமாவுகந்தேறுமிறைவனார்
கட்டுநீத்தவர்க்கின்னருளேசெயுஞ்
சிப்டர்போலுஞ்சிராப்பள்ளிச்செல்லவோ.

(5)

அரியயன்றலைவெட்டிவட்டாடினா
ரரியயன்றொழுதேத்தமரும்பெருநா
பெரியவன்சிராப்பள்ளியைப்பேணுவா
ரரியயன்றொழுவங்கிருப்பார்களே.

(2.)

அரிச்சிராப்பகலைவராலட்டுண்டு
சரிச்சிரா துநெஞ்சேயொன்றுசொல்லக்கேள்
திருச்சிராப்பள்ளியென்றலுந்தீவினை
நரிச்சிரா துநடக்குநடக்குமே.

(௩)

தாயுமாயெனக்கேதலைகண்ணுமாய்ப்
பேயனையுமாண்டபெருந்தகை
தேயநாதன்சிராப்பள்ளிமேவிய
நாயனொனநம்வினைநாசமே.

(4)

திருச்சிற்றம்பலம் உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஐயடிகள் காடவர்கோனாயனார்

அருளிச்செய்த

கேதத்திரத் திருவெண்பாவில்

திரிசிராமலை.

கழிந்தது நென்னற்றுக் கட்டுவிட்டு நாறி

யொழிந்த துடலிரா வண்ண-மழிந்த

திராமலையா கொண்டுபோ வென்னாமுன் னெஞ்சே

சிராமலையான் பாதமே சேர்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

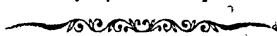
சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திரிசிராமஸுப் புராணம்

என்னும்

செவ்வந்திப் புராணம்.

பாயிரம்.

கலிவிருத்தம்.

அருளெனங் கடன்முகந் தடியர் சிந்தையாம்
பொருள்பெறு நிலஞ்சிவ போக முற்றிட
வரமழை யுதவுசெவ் வந்தி யானையின்
றிருவடி யினைமலா சென்னி சேர்த்துவாம்.

செவ்வந்திஸ்வரர்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்.

சொற்கொண்ட கிளியனையா ரனங்கலுக்குத் துணை
யாகத் துணைப்பு ரூர, விற்கொண்டு வினையாடுந் திரிசிரா
மலையிலுறை விமலன் றன்னைப், பொற்கொண்ட நிறத்
தானுங் கரியமுகி னிகர்வானும் புலரா வண்ண, மற்
கொண்ட மிடற்றூனைச் செவ்வந்திப் பெருமானை யகத்
கிற சேர்ப்பாம், (க)

(கலிநிலைத்துறை.

தூரிசி ராமலை யடைந்திட வேண்டியே துதிக்கும்
பரிசி ராமலை வயற்கணே கயற்கணைப் பாய
மரிசி ராமலை மதனிநு கணைகளால் வயங்குந்
திரிசி ராமலை யிறையவர் மலர்ப்பதஞ் சேர்மின். (௨)

மட்டுவார் குழலம்மை.

(அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

பனிகொள் லீனாயிற் பிறந்தபிடி பரனா ரிடத்திற் ப
டர்ந்தகொடி, முனிவ ரிமையோர் மகிழ்வற முப்பத் தி
'ரண்டும் வளர்த்தருளும், வனிதை வடிவே லனைப்பய
ந்த மடந்தை மட்டு வார்குழலா. ளினிய பதமா மிரு
போதுந் தலைமேற் றரிப்பா மிருபோதும். (௩)

தல வ்நாயகர்.

கலிநிலைத்துறை.

மருப்ப தாமெழுத் தாணியா லாயிர மாற்றுப்
பொருப்ப தாந்தனி யேட்டிலே பாரதப் பொருளை
விருப்ப தாம்படி யெழுதியகரிமுக விமலன்
றிருப்ப தாம்புய மலரினை யிறைஞ்சவாஞ் சிரத்தால்.

முருகக் கடவுள்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

ஓகையாற் றினாமுன் னாளி லுழக்குமா வினையும் வா
ட்டு, மேல்வெவ் வனாயி னென்கலை யிடித்திடு மிமையோர்

போற்றத், தோகைமே லுலவுங் கந்தன் சுடர்க்கரத்
திருக்கும் வெற்றி, வாகையே சுமக்கும் வேலை வணங்
சுவ தெமக்கு வேலை. (௫)

ஆளுடைய பிள்ளையார்.

கவிநிலைத்துறை.

வண்டகத்தே குடைந்தூத முறுக்க துடைந்து வா
ய்திறந்து, தண்டகத்தே மதுவொழுதி வழியுங் கமலந்
தார்ப்புயத்தான், கண்டகர்க்கே விடமாகி யடியார்க் கமு
தாங் கவுணியன்றன், முண்டகத்தாண் மலர்தலைமேன்
முடித்தே னிந்நூன் முடித்தேனே. (சு)

'ஆளுடையவரசு.

அறுசீர்க்கழிநெடி லாசிரிய விருத்தம்.

புத்தியற் றிருக்கும் பொய்யர் புறச்சம யத்தை நீங்
கிச், சத்தியப் பொருளை யோர்ந்து தலைவனை யறிந்து
சைவ, பத்தியிற் கனிந்த ஞானப் பழத்தினை யொருக
ற்றாணு, லத்தியைக் கடந்த நாவுக் கரசினை வணங்கு
வோமே. (எ)

ஆளுடையநம்பி.

வேறு.

தீங்கும் பெருமா நிலத்திடருந் தீரத் தீரத் தினாக்க
டலிற், னாங்கும் பெருமா ஞடன்வேதன் றுதிக்கும் ப
டிக்குச் சுடர்க்கிரியா, யோங்கும்பெருமாள் புகழ்பரவி

ச

பாயிரம்.

யோரா யிரம்பொ னொருமொழிக்கு, வாங்கும் பெருமா
ள் சவுந்தரியப் பெருமாள் பதத்தை வணங்குவோம்.

ஆளுடையவீடிகள்.

கொச்சகக்கலிப்பா.

தேனூறும் வாசகங்க ளுதுது றந் திருங்கோணை
நானூறு மமுதுற மொழிந் தருளு நாயகனை
வானூறுங் கங்கைநிகர் மாணிக்க வாசகனை
யானூறு படாடவகை யிருபோது மிறைஞ்சுகுவேன்.

சேய்ஞ்ஞ லார்ப்பிள்ளையார்.

அறுசீர்க்கழ்நெடி லாசிரிய விருத்தம்.

மணத்தாது செறிமலருஞ் செழுங்கனியுங் கொணர்
ந்துசிறு மணலை வாரி, யணைத்தாதி சிவன்வடிவா யமை
த்தருளி யவற்கினிதா வாட்ட வேண்டிக், கணத்தாவின்
பால்கறந்து நிறைத்துவைத்த கலசமெலாங் கவிழ்ந்த
தாதை, யிணைத்தானைத் தடிந்திறைவர் துணைத்தானை
யடைந்தவர்தா ளிறைஞ்சு வோமே. (1)

அவை யடக்கம்.

வேறு.

நாவலந் தீவிற் கிட்டா நவமணி பொதிந்து வைத்த
மேவருங் கிழியு மந்த மணியுடன் விரும்பு மாபோற்
பாவருங் குற்றமாமென் கவிதையின் பழுதும் பாரா
தியாவருங் கொள்வ ரீசன் பெயரதி விருக்கை யாலே.

பாயிரம் முற்றிற்று. ஆக திருவிருத்தம் - ௧௧.

திருமவஸீ சருக்கம்.

கலிநிலைத்துறை.

எலிக்குக் கராவெயிற் கவிகையாப் படத்தினை யெடுக்கும்
புலிக்க ராகமா யருளிநாற் பசவினம் பொருந்தும்
வலிக்க ராசல மடங்கலுக் குணர்வினை வழங்கும்
கலிக்க ராமுது கேறிமான் புனவினைக் கடக்கும். (க)

வன்ப தாகமுட் பிடித்திடுங் கவரியின் மயினா
யன்ப தாகவே விடுக்குமை வாய்விலங் களைத்து
மின்ப தாகவே புலிமுலைப் பாலுணு மிரலை
புன்பு லாலுணு நகமுடை விலங்குடன் புட்கள். (உ)

சலம ருந்தியும் வாயுவை யருந்தியுஞ் சருகிற்
சிலவ ருந்தியும் பச்சிலை யருந்தியுந் திங்க
ணிலவ ருந்தியு மைங்கன விடையிலே நின்றும்
பலவ ருந்தியுந் தவம்புரிந் திடுமவர் பலரால். (ஈ)

காலெ லாமரா வடுத்தவன் மீகமேற் கமழ
மாலை மார்பெலாங் குடலைபோல் வல்லரி மறைக்க

வேல மூர்தரு குஞ்சிமேற் குருவிகு டெடுக்க
பால லோசன னருள்பெறத் தவஞ்செய்வார் பலரால்.

மேதை மேலருக் கீசன்மேல் விடகலை வந்து
நீதியாகிய வருத்தசந் திரிகைமே னிரோதி
நாத நாதமேல் சத்திக னுன்கின்மே னுல்வர்
பாத மேற்பரங் கண்வொழந் திருப்பவர் பலரால். ()

அத்த உகப்பெறு மாச்சிர மத்திலோ ரருகி*
னித்தி லப்புது'மணலின்மேற் பெருந்தரு நிழலிற்
பத்தி யிற்பொலி நவமணி வேதிகை பண்ணிச்
சித்தி ரச்சிறு புலியதன் மெல்விரி செறித்து. (சு)

வைத்த வாதனத் திருந்தனன் சடை முடி மார்பங்
கைத்த லங்களங் காதினிற் கண்டிகை கமழ
வுத்த ரீயம்வெண் ணிலவெழப் புரிமுந்தூ லொளிர
முத்த ரானவர் பணிந்திடக் கோதம முனிவன். (எ)

இருந்த கோதம முனியுடன் மதங்கமா விருடி
யருந்த வம்புரி ~~கோசிகன்~~ பராசர னனந்தன்
பொருந்து காசிப னுரோமசன் புலத்தியன் புலகன்
பரிந்து மற்றுள விருடிக ளனைவரும் பகர்வார். (அ)

அறுசீர்க் கழிநெடி லாசிரிய விருத்தம்.

வேதநறுங் கொடிபடருங் கொழும்கொம்பே யாகமத்
தின் ஷேனோ ஞானப், பாதவமே பரபோக மதுநிறைந்
த வானந்தப் பழமே யோக, மாதவொண் சதானந்த மு

னிவரொலு மணிபிறந்த வரையே தெய்வக், கோதமனே
கோதமிலா வொருமுதலே நிறைந்தபெருங் குணத்தி னு
னே. (கூ)

கவிநிலைத்துறை.

தொல்லை நூலுள கதையெலாம் விரித்துமுன் சொன்
னீர், வல்லி பாகனார் தெக்கண கயிலையின் வாவைச்,
சொல்ல வேண்டுமென் றுரைத்திரு மருங்கினுந் துதி
த்தார், நல்ல வாசக மிதுவென வவருட னவில்வான்.

அறுசீர்க் கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்.

தீதக்கண கயிலை டென்னுஞ் சிராமலைப் பெருமை யெ
ல்லா, நக்கனார் குமார ரந்தச் சனற்குமா ரர்க்கு நல்க,
வக்கணஞ் சனற்கு மா ரறைந்தன டொமக்கு மக்கு, மு
க்கண ரருளினாலே மொழிகுவாம் விரும்பிக் கேண்மின்.

எண்சீர்க் கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்.

சூதமுனி முனிவர்க்குப் பரிவாற் சொன்ன
தோற்றமிகு சிவபுரா ணத்திற் கண்டு
கோதமனார் பலமுனிவர் விரும்பிக் கேட்பக்
கூறியிடுஞ் சிராமலையின் புராணந் தன்னை
யேதமற வடநூலைத் தமிழ்நூ லாக்கி
யினியசருக் கங்கனொரு பதினென் றாகப்
போதமிகு திருவிருத்த மைஞ்ஞாற் றைம்பாண்
பொருந்திடவிக் கதைவிரித்துப்புல லுற்றேன்.

அ

செவ்வந்திப் புராணம்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரிப் விருத்தம்.

சிவவடி வாகு மிர்தத் திருக்கதை யறங்க ளாகு
நவமிகு பொருளு மாகு நயந்தபே ரின்ப மாகுந்
தவமுயர் வீடு மாகுந் தவத்தினற் பயனு மாடு, [கே.
முவமையின் ஞான மாகு முண்மையி னுணர்ந்த பேர்க்

வருமலைக் கொழுந்தாங் கங்கை மௌவிதென் கயி
லை யென்னுந், திருமலைக் கொழுந்தாய் நின்ற சிவன்க
தை சன்னமென்னுங், கருமலைக் கொழுந்தை வாட்டுங்
கதிர்கொடும் பாவப் பஞ்சாம், பெருமலைக் கொழுந்தி
யென்ற லதனலம் பேசலாமோ. (யசீ)

கவி விருத்தம்.

துதித்திடுந் திரிசிரா சொல்லுஞ் சொல்லினான்
மதிச்சடை முடியினான் வரங்கொடுத்தலா
துதித்திடு மளகையே யொப்ப தாகுமப்
பதிப்பெயர் திரிசிராப் பள்ளி யானதே. (யரு)

அத்தலந் தனக்குணை யமரர் நாட்டிலை
யித்தலத் துளதென வியம்ப லாகுமோ
வித்தக விலிங்கமந் தீர்த்த மேன்மையவ்
வுத்தம தலத்தலா லுலகில் வேறுண்டோ. (யசு)

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்.

அப்பதி நினைந்த பேருக் கமரர்தம் பதவி யுண்டா,ம
ப்பதி கண்ட பேருக் கயன்பதத் தடைய லாகுமப்பதி

திருமலைச்சருக்கம்.

க

தனிவிருந்தா லரியமால் புதவி யுண்டா, மப்பதி தனிற்
பிறந்தா லரனென விருக்க லாமே. (௮௭)

வேறு.

ஆன்ன, தான மொருவர்தமக் கந்தப் பதியி னளிப்
பவர்கள், கன்ன தானக் கரிமகவா னெனவே முலகுங்
காத்தருள்வார், சொன்ன தான முதலாகச் சொன்ன தா
னங் கொடுப்பொன்று, லென்ன தானங் கரிய தவர்க்
கெல்லாப்பொருளு மெளிதாமே. (௮௮)

வேறு.

ஒருவருக் கிருக்கை யிந்தோ ரும்பராய் வாழ்வ ரன்றி
யிருவருக் களித்தா லந்த விந்தா னுவ ரங்கே
மருவுறப் பூசை பண்ண வந்தினைப் பாற வன்பாய்த்
திருமடங் கண்டோ ரந்தச் சிவ்வ ராவர் தாமே.

எண்சீர்க்கழிநெடிவாசிய விருத்தம்.

வேதமுங்கண் டிறைஞ்சுசிரா மலைப்புராணம் விளம்
பியசொற் பொருளுடனே விரிப்போர் கேட்போர்,
போதகஞ்சேர் புரந்தரன்போ லுலக மெல்லாம் புரந்
திடுவர் வினைதவ்வார் புதமுண்டாவ, ரேதமுறு பிணி
தீர்வார் பகையை வெவ்வ ரெண்ணின்மைந்த ருண்டாவ
ரிகத்தின். மேலு, மாதவன்சந் திரன்முருந்தன் பிரமன்
றேவர்க் கரிதான பதத்தினை யு மடைவர் தாமே. (௮௯)

கவிநிலைத்துறை.

பருவ மேகலை யிரதிநா யகன்கிளிப் பரியு
மருநி றைந்ததார் முருகவே ணடத்திடு மயிலுந்

திரும ணந்தவன் கலுழனும் புதுமனோ திபுழ
மிரும ருங்கினுஞ் செறிந்தது கயிலையோ திமமே.

அறுசேர்க்கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்.

அனியார் கடுக்கை நறுமலரு மணியார் சுடிகை யாட
ரவும், பிளவார் மதியும் புனைந்தருளும் பெருமா னிருத்
தும் வெள்ளிடலை, வளமார் புவன மொருநூறும் வளைக்
கு மண்ட கடாகமெனு, மிளவோ திமத்தின் பேடை
வயிற் றிருக்கு மண்ட மெனலாமே. (22)

எண்சேர்க்கழிநெடிலாசிரியச் சந்தவிருத்தம்.

சோதி மதியின் பாதி யரஃஞ் சூடு சடையன் றோ
டு கமழங், காதி லமிர்தம் போல வரசங் காழி யிறையுங்
கூறு தமிழின், பாது கமலம் பாடு மவர்தம் பாது கமலம்
பாறி யகலும், போது செறியும் போது விரியும் பூவை
மருவும் பூவை மருவும். (23)

கோடு செறியும் பாணி யவனுங் கோக நகனுந் தே
ட வரியன், தேடு மவரன் பாக விழிமுன் பாக வருவ
ன் தேவ ரிறைகொண், டாடு மயிலன் காள முகில்கண்
டாடு மயிலன் றுதை சடிலஞ், சூடு மாவ னாடு மொருவ
ன் சோதி மதியன் பாதி மதியன். (24)

அறுசேர்க்கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்.

வள்ள லணிந்த விளமதியி னிலவா லந்த வரைச்சுனை
யிற், கள்ளு நெகிழும் பொருட்டுமலர்க் கமலம் விரியா

காலையினும் புள்ளி யரவஞ் சொரியுமணி விரித்தவொ
ளிம்.ம் பொறிக்கனலின், வெள்ளி யருகி விழுவதெனப்
பெருகும் வெள்ள லெள்ளருவி. (உரு)

கவிநிலைத்துறை.

அந்த மால்வரைக் கொருபுடை யடைந்தன ரயன்மா
லிந்தி ராதியர் மருத்துவர் வசக்கண லிருவர்
சந்தி ராதியர் சித்தர்சா ரணர்கள்விஞ் சையர்க
ணந்தி வாகனக் கடவுள றிமையவர் நாகர். (உசு)

அறுசீர்க் கழிநெடி லாசிரிய விருத்தம்.

ஹங்கமழு வுழைநரித்துச் சுரிகைதிரு வரையார்த்து
ச் சோதி யான, செங்கையிலே பிரம்பேந்திக் கயிலைம
லை காத்தருளுஞ் செய்ய முர்த்தி, மங்கைபங்க ரவதரம்
பார்த் தருள்புரிந்து விடுமனவும் வாயின் முன்னே, யங்
கொருதிக் கினிவிருந்தா ரவரவர்தா மிருக்குமிட மறிந்து
தானே. (உஎ)

வேறு.

ஆரா தனைகண் முடிவிடம்பார்த் திருக்கு மிமையோ
ர்க் கருகாகப், பாரா மனைத்து மொருமலர்போன் முடி
மேற் றரிக்கும் பணிவேந்த, னோரா யிரஞ்செம் முடிம
ணிகள் கதிரா யிரம்போ லொளி பரப்ப, வீரா யிரநற்
பிறைபோற்பல் வீரண்டா யிரமு மிலங்கிடவே. ()

செய்ய கவர்நா விருபாலுஞ் செக்கர் வானச் சிசயல்
காட்ட, வெய்ய நெடிய வானென்றி னிருள்போற் சிறி

து விடந்தோன்ற, வைய னடிகண் டிறைஞ்சுமதற் க
ணைந்தா னவனை யமரலாங், கையி னிறைஞ்சி யிருத்
கையனித் திருந்து மகிழ்வாந் கட்டுரைப்பார். (௨௯)

வாயு வான பஞ்சடைத்துத் திருமா றுயிலு மலரணை
யே, யாய விடமாம் யாக்கையமைத் தரனா ரணியு மரு
ம்பணியே, தாய ருதர மெனவுலகைத் தலையிற் சீமை
யாத் தரிப்போனே, தூய பொருளே யுனக்குகிக ருள
ரோ வுலகிற் சொல்லாயே. (௩௦)

என்ன வுரைக்க மிகநாணி யொடுங்கு மனந்த னிமை
யோர்கள், சொன்ன மொழிக்குத் தாழ்ந்தவுரை ப்லவு
முரைத்துச் சுடிகைமணி, மின்ன நெடிய கயிலைமலைவே
ரோடியது போலொர் புடை, மன்ன விருந்தான்சதா க
தியு முரைத்தான் டொருத வழுவுரையே. (௩௧)

வேறு,

கண்ணிலா தானைக் கஞ்சக் கண்ணென் னுரைப்
பார் போல, நண்ணிய செவியிலானைக் காலிலா நடை
யினானை, யெண்ணிய விருநா வானை விடஞ்செறி யெயி
ற்றி னானைப், புண்ணிய விமையோர் சொன்ன புகழ்ச்
சிதான் பொய்மை போலும். (௩௨)

அமையவே யுலக மேழுந் தரித்திடு மரசே யென்றென்
றிமையவர் முனிவர் கூற விடும்பையா லகந்தை யுற்றா,
யுடையவ ரேவலாலே யுலகெலாஞ் சுமந்தாய் கூவிச், சு
மையவர்குமப்பதெல்லாம்புகழ்ச்சியோ சொல்லு வாயே.

படுத்திடும் பாபுந் தாங்கும் பணியுமா' னதுவோ'மே
ன்மை, விடுத்திடின் வலிபை யெல்லா வுயிரினும்' விந
வி ந். னே, யடுத்திடர திருக்கி விர்த வுலகெலா மமை
வ தெங்கே, கடுத்தனை யிறைக்கு நீயோ காப்பவ னெ
னவுஞ் சொன்னான். (௩௪)

என்றலு மனத்தன் கூறு மிமையவர் முனிவர் முன்
'னே, வென்றிக ளுரைத்தா யுன்னை விழுங்கினற் றததி
'வே றுண்டோ, பொன்றுவை விடுத்தேன் யானீ திரு
க்கவிப் பொருப்பைச் சுற்றி, நின்னுடன் மறைப்பே
'னுன்றன் வலியினு னெகிழ்க்க வென்றான். (௩௫)

கவிநிலைத்துறை.

தேவ ரோபகுத் தறிகவென் சிறப்புமுன் சிறப்பு, மே
வு கென்றெழுந் தனந்தனு மறைத்தனன் வெற்பைக்,
கோவு மின்பமுங் கொழுநனென் றிறைஞ்சுநற் குலத்
துப், பாவு மங்கையர் மனமெனப் புளையலும் படியே.

அரன மர்ந்தநா ளளவிடப் படாதநா ளதனும், பரவு
வெள்ளியங் கயிலையும் பழகிய படிக்கோ, விருப தங்
கையா னெடுத்தநா னெகிழ்ந்துள தென்றோ, புளைய
லும்பேரும் புரியினால் வளைத்தது போலும். (௩௬)

' பங்க மின்றியே கற்பகத் தருவின்மேற் படர்ந்திட்,
டெங்கு மாய்வளைத் தழுத்திய பெருங்கொடி யெனவு,
மங்க மெங்கணு முருகவே கொழுநனா யணைக்கு, மங்
கை மாரிரு காங்களா மென்னவும் வளைத்தான். (௩௭)

வந்து காப்புதா விடங்களிற் றலைகளை மடுத்துச், சிந்
தை யானதும் புகாவகை மறைத்தனன் சேட, னந்த
வேலையி லமலனை யிமையவ ரடைந்தார், கந்த மார்தரு
சதாகதி யவையெலாங் கண்டான் (௩௬)

வெற்பெ லாஞ்சிறை யுடைமைபோற் பறந்திட வ்
சம்.நிற், கற்ப கங்கன்போ னிலத்துள தருக்கண்மேற்
காணச், சர்ப்ப ராசனுக் கிறுதியென் றனைவருந் தளர,
வற்பு தத்தினு லறைந்தனன் வளைத்தன னடர்த்தான்.

கவிவிருத்தம்.

எட்டர விளைத்தன விளைத்தகளி,றெட்டு
மட்டதிசை சுற்றின லமைந்தவரை யெட்டு
மிட்டமுறு தண்கடல் க ளேழுமுகி லேழு
மட்டற வளைந்தபுனல் வற்றியொழி வுற்ற. (௪௧)

அடுக்கழிவு பட்டபுவ னத்திர ளனைத்து
முடுக்கள்சித நிப்பொரி யிறைத்ததனை யொத்த
கொடுக்குமயிர் தத்தினை யிறைத்தும்தி குன்றித்
தடுத்துநெய் வடித்துதறு தட்டினைநி கர்த்தான். (௪௨)

ஆதவன் வருந்திசை யகன்றுதடு மாறிச்
சோதியு மகன்றது துளங்கவொரு பூதம்
பூதமொரு நாலுநிலை போய்நடு நடுங்கிப்
பேதமுறு கின்றதுயர் பேசவெளி தாமோ. (௪௩)

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்.

தக்க பவன் னறைந்தீர்த்துச் சுழன்று நடுங்கிச் 'சண்
த்திடவு, மிக்க நகமும், பன்னகமு மசையா திருந்த மேதி
னியி, னக்க னமலன் றிருப்பாத மறவா துணைக்கு நா
ன் மறையி, பைக்கு ளடைத்த கனகமொரு காலா ல
விழக்கப் படுங்கொல்லோ. (சச)

வெற்றி யனந்தன் படைத்ததுகண் டயர்ந்து பவன்
ன மிகநாணிப், பற்றி யுயிரின் பரப்பையெலாங் கொடு
போய்ப் புருந்தான் பாதலத்தி, னுற்ற வுலகத் துயிர்க
ளெலா மசையா திருந்த வோவியம்போ, லற்ற மதுக
ண் புருள்புரிந்தா னடியார்த் கெளிய வற்புதனே. (சரு)
வேறு.

நினைத்திடு நன்மைகூறி நிமலனும் பணியே நீயா, மு
டைத்திடும் பணிகே ளென்றான் வினவினா னுரக வேந்
தஞ், வரைத்தடம் படத்தினாலே மறைத்தது சிறிது
வாங்கித், தினைத்திட வேண்டு மென்று னனந்தனத்
திறமே செய்தான். (சகா)

• கவிநிலைத்துறை.

வந்து வாயுவும் வந்துவந் தறைந்தனன் வரையை
முந்தி வேரறப் பறித்தனன் கொடுமுடி மூன்றை
யந்த மூன்றையுங் கொடுநமன் றிசையினி லடைவே
சுந்தி னுன்றல மூன்றிலே விழுந்தன சுகரம். (சன)

முன்னர் வீழ்ந்திடு சுகரிகா ளத்தியா மொழிவர் ✓
பின்னர் வீழ்ந்தது திரிசிரா மலையனும் பிறங்க

லன்ன தின்பிற கமைந்தது கோணமா வசல
மின்ன முன்றையுந் தெக்கண கயிலையென் றிசைப்பார்.

வேள்ளி மால்வரை தனினுமன் றிமையவர் வுடை
கோண், டெள்ள மானது மகிழ்ந்துதம் முறையுளிற் புரு
ந்தா, டொள்ளு றுததென் கயிலையா மூவகை யிடத்தும்.
வள்ள லார்மலைக் கொழுந்தராய் வடிவமாய் வளர்ந்தார்.

பக்க நாயகம் போன்றன வவையிரு பாலு
பிக்க நாயக மானது திரிசிரா விலங்க
றக்க வானவர் தானவர் மானவர் தமக்கு
நக்க ஞாதி லிருந்துநல் வாங்களை நயந்தார். (௫௦)

மந்த ராசலங் கடலிலே சுழன்றது மறுகி
வந்த மானது புதைந்தது புனியிலே மிகவு
மந்த மேருவும் வளைந்துவில் லுருவமே யான
தெந்த மால்வரை யிதற்கிணை யாவதென் றிசைத்தான்.

இம்பர் வாழ்வேனுந் தெக்கண கயிலையா மிடத்தி
லம்பு யாசன னசத்திய வினையகன் றதுவுங்
கும்ப மாமுனி னினைத்தது கொடுத்ததுங் குலிசன்
செம்ப னால்வரு தீவினை யகற்றிய திறமும். (௫௧)

அத்த லத்திலே யுமைசிவ தடமமைத் ததுவுஞ்
சத்த மாதரோ ழிருடிகள் கழுகுசஞ் சரிக்குஞ்
சித்தர் சாரணர் திரிசிரா தயாதன் சிறுவன்
பத்தி செய்தது மருச்சுனன் வணங்கிய பலவும், (௫௨)

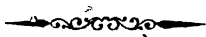
அனும முத்திரை வந்ததுஞ் சூரன மருக்கன்
பனிம லர்க்கொடு பணிந்நதும் பாதலத் துறையும்
வனிதை மாதர்கள் வணங்கிய மகிழ்ச்சியுஞ் சார
முனிவன் முத்தியுந் தாயராங் கருணையு மொழிவாம்.

திரு மலைச் சருக்கம்

முற்றிற்று.

பாயிர முள்பட ஆக திருவிருத்தம்-௬௫.

பிரமதேவன் அசத்தியந்தீர்த்த சருக்கம்.

கவிநிலைத்துறை.

கோதை நாரியைச் சிலைவடி வாக்கிய சூரிசில்
பூத ராதிகட் கரசெனப் பொருப்பினைப் புகல
வேத னூரதிற் றவஞ்செயுங் கதையினை விரித்திங்
கோது வீரனைக் கோதம முனிவனு முரைப்பான். (௧)

முன்ன மேயொரு காரணத் தாலான் முகுந்த
னன்ன வாகனன் மூவரு மொருதலத் தடைந்தார்
மன்னு மேழிசை நாரத னவ்வயின் வந்தான்
கன்னி பாகனை மாயனைப் பதுமனைக் கண்டான். (௨)

அன்று மூவரைப் பொதுவிலேயிறைஞ்சினிற் றவனு
மின்றுநானிறைஞ் சியதிதிற் பெரியவந் தென்று

சென்றுபோயினான் நெளிவிலா மொழியினான் நிகைத்
தூன்று வானவ ரானவ ரிருடித டொதையாய். (௩) [தார்

கலக நாரதன் வழங்கிய மொழியினைக் கமலர், திவகு
வேதியன் றனதென வரிதன தென்றான், பழைவு கொ
ண்டன ரொழுந்தனா பொரு நனர் வலிபா, லுலக மெங்
கணு நடுங்கின விமையவ ரொளித்தார். (4)

சோதி யவ்விடத் தேசுட ரிலிங்நமாந் தோன்ற, வே
த காரணர் பயத்தினு வேதென வியந்தார், பாந மீதிந
ற் களவுதா னிலையெனப் பகர்ந்தா, ராதி யந்தரீ தறிந்த
வர் பெரியான் றறைந்தார். (5)

பொருவி லாவரி யோனமாய்ப் பாதலம் புகுந்தான்,
வினைவி னாடி தேடுவா னிசைந்திடும் விருப்பாற், பா
வு மோதிம னோதிம மாகமேற் பறந்தான், கருதி வா
னினுஞ் செம்பொனாட் டிடத்தினுங் காணன், (6)

வீர பத்திர புவனமுந் தேடினான் மிசையிற்,பாா வி
த்தியா கலைக்குள புவனமும் பார்த்தான், கார ணத்தினு
னழற்கொழுந் தெனுமுடி காண, னா ணத்தினான் சி
றையெலா முதிர்ந்தினைத் தயர்ந்தான். (7)

வெய்து யிர்த்தன னிரங்கின னிரங்கிடும் வேலைக்,
கைதை யிற்பெரு மடல்வர மகிழ்வினாற் கண்டா, னெ
ய்தி யாந்தமா மடலினைத் தகைந்துகொண் டெதிரே,
நொய்தி னீவருஞ் செயலினை துவலுவா யென்றான்(8)

பிரமதேவன் அசத்தியந்தீர்த்திசருக்கம். 10க

அறுசர்க்கழிநெடிலாகிரிய விருத்தம்.

அங்கே தகையும் பொழுதயனா மன்னந் தனைப்பார்த்
தலர்முகத்துச், செங்கே தகையுஞ் சில்மொழியுஞ் சிவ
னா கனகத் திருமுடிமேற், கொங்கே தகையும் படியி
ருந்து விழுந்தே னிஃதென் குறையென்ன, விங்கே த
கையு மோதமமே யெவனீ வரவே தென்றதுவே. (9க)

என்பே ரயனென் றுணாத்தடுவா லொழுபு தலமு மெ
ன்செயலே, முன்போர் தினந்தி னெடியவற்கு மென
க்கும்பகையாய் முனிவாகி, மின்போ லெழுமித் தழனி
லிங்க முதலீ றிடையே விதிப்பவரோ, வன்போ னெ
னவே யெடுத்துரைத்தோந் திருமால் வராக வடிவானான்.

மண்ணிற் புகுந்தே யடிதேடப் பாதா ளத்தின் வ
கைடைந்தான், விண்ணிற் கிடையே யோதமமாயெ
ழுந்தேன் மிகவும் வினாவாகிக், கண்ணிற் குறித்தே
கினத்திசையுங் காணா துழன்றே னினைக்கண்டே, னெ
ண்ணிற் பெரிய தழந்துணரின் முடிவே தறிய வியம்
பாயே. (10க)

• என்று பதமன் மொழிந்திடலு மடற்கே தகையு
மினிதுரைக்கு, நன்று மொழிந்தா யித்தூர நடந்த வ
ழியோ ரணுவளவாங், குன்றி னளவுண் டினியேகு நெ
றிதான் மனத்தாற் குறிக்கரிது, சென்றுதலையிற் புல
னமெல்லா மிர்நா ளளவுந் தேடினையே. (10உ)

சுத்த வித்தை யீசுரமேற் றுலிங்குஞ் சாதாக் கியமெ
னவுந், தூத்துவங்க ளினிமூன்றுண் டவைமே லிருப்

பர் சதாசிவனா, ரோத்த மூர்த்தி சதாசிவத்தின் வடிவா
மத்த லொளி யுருவம், பத்தியுடையோர் பரம்பரனா
ருளா லகத்தே பாணிப்பார். (௧௩)

ஆதையாலே யறியவரி துனக்கு முன்னே யறிந்தவற்
து, மாகமீது கிளராதே திரும்பா யென்று மடலுனா
க்க, லோகை யாகி யயனுடைப்பா னெனக்கோ ருக்வி
யுளதரியே, தோகைபாகன் முடியையிவ னறிந்தா னெ
ன்று சொல்வாயே. (௧௪)

எனக்கே தகையு மிசைந்திடலா லெழுந்த சோதியி
றைசிவந்த, சினக்கோ பமதா யுடைத்திடுவா னிமிட்பா
னமது திருமுடியை, யனக்கே தவன்கண் டனனென்
ன வுடைத்தாய் நமக்கு மாகாமற், புனக்கே தகையே மு
வ்ருருவாய்ப் போவா யெனவே புகன்றருளி. (௧௫)

விடைக்குன் றுகைப்பான் வெகுண்டுரைப்பா னிநு
மா யிரமும் வெண்மதிய, மடைக்குங் கமலத் திருப்போ
னே யாராதனையு மரிதாவாய், படைக்குந் தொழிலு மு
னக்கொழித்தோ மென்ற நயனும் பயர்தயர்ந்தான், ச
டைக்கொன் றையினுன் றுளினேமேல் வீழ்ந்தா னெ
ழுந்து சாற்றிடுவான். (௧௬)

வேறு.

ஐயனே போற்றி போற்றி யனகனே போற்றி யெ
ட்டுக், கையனே போற்றி கால காலனே போற்றி சோ
தி, மெய்யனே போற்றி போற்றி விமலனே போற்றி

பிரமதேவன் அசத்தியந்திரந்தாசருக்கம். ௨௩

பொய்யர், பொய்யனே போற்றி போற்றி புண்ணியப்
பொருளே போற்றி. (௧௭)

ஆறணி சடையாய் போற்றி யடியவர்க் கெனியாய்
போற்றி, யேறணி கொடியாய் போற்றி யிருவினே தவி
ர்ப்பாய் போற்றி, வீறணி யரவா போற்றி வேல்வன்
குரவா போற்றி, நீறணி யமலா போற்றி நின்மலர் போ
ற்றி யென்றான். (௧௮)

பாபமே புரித லாலே பத்தியே வருத்த வேண்டிச்,
சாபமேல் வரவே நொந்தேன் றளர்ச்சியுந் தாயருந் தீ
ரக், கோபமே தவிர வேண்டிங் குணப்பெருங் குன்றே
ஞானக், தீபமே யருளே யென்று திருவடி யிறைஞ்சி
நின்றான். (௧௯)

சுலிவிருத்தம்.

முறையென மொழிதலு முனிவு நீங்கியே
பிறைமுடி யண்ணலு மகிழ்ந்து பேசுவான்
மறையவா தெக்கண கயிலை மன்னியே
யிறைநமை வழுத்தினு லேகுஞ் சாபமே (௨௦)

தெக்கண கயிலையைச் சேர்ந்த பேர்க்குமுன்
புக்கதீ வினையறும் பொருத்து நற்கதி
யக்கண மாகுமென் றருளிப் போயினான்
முக்கணன் றிரும்பினான் முண்ட கத்தினான். (௨௧)

அத்திசை முகத்தினு னசல கீமவிய
மெய்த்திசை விரும்பியே மேவும், போழ்தினி

னத்தின நிறைமழ நாடு தன்னிலே
யுத்தரவாழ் தென்கயி லாயந் கண்டனன். (௨௨)

வேறு.

அக்கிரியி னெல்லையரை யோசனை வளைக்கு
மொக்ககில முழுகயிடு யோசனைகண் மூன்றந்
தந்தவொரு யோசனை யுயர்ச்சிதவம் வல்லீர்
மிக்ககரி யின்பெருமை வேதநிலை பேரலாம். (௨௩)

வேறு.

அந்தமால் வனாயினை யங்கம் தூவுற
வந்தனை யாகவே வலஞ்செய் வொர்கடஞ்
கந்தர மேனியிற் றுகளுந் கெண்ணினு
ரைந்நிடாச் சிவபத்நண்ணு வார்களே. (௨௪)

இட்டமார் திருவ்னை யினாங்க வேண்டிடி
லட்டமா சித்தியு மடைய வேண்டிடிற்
றட்டமாப் பரகதி சேர வேண்டிடிந்
மட்டுலாந் திருமலை வலஞ்செய் வார்களே. (௨௫)

திருமலை தனைவலஞ் செய்த பேரெலாம்
பரகதி யடைவது பகர வேண்டுமோ
வொருபதம் வலஞ்செய வுன்னி யூன்றினு
லரியநா லாம்பத மடைகு வார்களே. (௨௬)

அறுசீர்க் கழிநெடி லாசிரிய விருத்தம்.

சரிஷயை யறிந்து ழற்றச் சரியையின் வழியே வந்
து, கிரியையை விளங்கி யந்தக் கிரியையை முடித்த பி

பிரமதேவன் அசத்தியந்திரந்தச்சுருக்கம். ௨௩

ன்பு, பரவிய யோக மெல்லாம் படிந்தீபக் குவம்தாகிப்
பெருகிய ஞான நேயம் :ஹந்திந் தவத்தி னோர்கள்.

ஊசியிற் பதத்தை யூன்றி யுணவுடன் விருப்பு நீங்
கி, நாசியின் விழியைநாட்டி நன்கன லைந்து மூட்டிப்,
பேசிய தொழிந்து ஞானப் பெருக்கினின் மூழ்கியந்தத்,
நேசுகன் றன்னை வைத்த சிந்தைமா தவத்தி னோர்கள்.

மாதவம் புரிய முன்னாண் மாதவம் புரிந்து செய்ய,
பாதிரி குருந்து கோங்கு பாடல ஞாழல் புன்னை, மாத
னை கழுகு தாழை வகுளமா சினிசெந் தாழை, சூதமே
முதலா யுள்ள பாதவ நெருங்கித் தோன்றும். (௨௧)

“பண்பகர் வண்டு”பாடப் பரம்பிய சாதி யெங்குஞ்செ
ண்பக வனங்க ளெங்குந் திகழ்ந்தல ரிறைக்கத் தேவர்,
வின்பொதி சுற்ப தாரு மலரினு மிக்கதென்று, நண்புட
ன் மகிழ்ந்து சூடு நன்மலர் வனங்க ளெங்கும். (௩௦)

சிங்கமும் புலியு மெண்குந் திரிதரு கலையு மாமா, த
ங்கமு நிறைந்து தம்மிற் பகையற வுறவு கூட, வங்கு
ள கனியுந்தேனு மருந்திவா^{௭௭}காங்க ளெல்லாந், தங்களி
லெண்ணோ டொன்று தருக்கிய வியல்பு கூட. (௩௧)

செறிதர விளங்குகின்ற தெக்கண கயிலை நாமத், து
றுவரை தன்னைக் கண்டா னுற்றபே ருவகை கூர்ந்தான்,
குறையற மணியின் பொன்னின் குவையுமுன் கண்
டு கொண்ட, வறிஞர்க ணிகரா மென்ன மகிழ்ச்சிவெள்
ளத்தி லாழ்ந்தான். (௩௨)

கலிவிருத்தம்.

எந்தையார்க் கனுதின மிருப்பு மாமலை
சிந்தைநைந் தமரர்கள் செப்பு மாமலை
சுந்தரன் னாதன்முன் சொன்ன மாமலை
கந்தமா மலருறை கஞ்சன் போற்றினான். (௩௩)

கலிநிலத்துறை.

அந்த வெற்பினல் லுச்சிமேற் கங்கைவர் தணையச்,
சந்த வெண்பிறைக் கொழுந்தெழுந் தருகினிற் றவழ
ச், சுந்த ரத்திரு மலைக்கொழுந் தாமிறை சூடுங்; கந்த
மாநதி மதியென விளங்குதல் கண்டான். (௩௪)

எந்தை யார்திரு மலைக்கொழுந் தெனமுனைத் தெழு
ந்து, வந்த வேலையிற் சிரகிரி யுச்சிமேல் வைத்த, தந்
தி மாமுகக் கடவுளைக் குகையில்வைத் தருளுங், சுந்த
வேளையும் பிரமனெண் கண்களாற் கண்டான். (௩௫)

வணங்கு வார்தமக் கெளியரா மட்டுவார் குழலா,
மணங்கொர் பாதியார் மலைக்கொழுந் தானநா ளருகே,
யிணங்கி யிம்மலைக் காவலா யிருக்கென விசைத்த, கண
ங்க ளாகிய தேசமிக் கார்தமைக் கண்டான். (௩௬)

கலிவிருத்தம்.

உத்தர கயிலையி னுமைதன் கேள்வனா, ரத்தனார் வர
ங்கொடுத் தருடல் கண்டனஞ், சித்தர்வாழ் தெக்கண
கயிலை பாவது, மித்தஹு யெனவெடுத் தியம்ப லாகு
மோ. (௩௭)

பிரமதேவின் அசத்தியந்திரந்தி சருக்கம். ௨௫

மனமகிழ்ந் தயனுமவ் வரைக்கு நண்ணியே, தனிவ
ரை மேற்றிசைத் தடத்தின் மூழ்கியே, சினவிடை யூர்
தியைச் செய்ய போதினா, லனவா தழுமினி தருச்சித்
தானரோ. (௩௮)

மலைதனை யனுதினம் வலமுஞ் செய்தொரு, சிலையி
டை யருந்தவஞ் செய்து போற்றினா, னலையிடைந்
துயில்பவற் கரிய வண்ணலும், விலகரு முமைபுடன்
விடையிற் றோன்றினான். (௩௯)

நின்பெருஞ் சாபமும் வினையு நீக்கினோ
மின்புற வுலகெலா மியற்று கென்றலுந்
தேன்கயி லாயவிசீ சிலையி னுமமு
மென்பெய ராகவே யிசைக்க வேண்டுமால். (௪௦)

பொய்த்துரை பகர்ந்திடும் வினைகள் புண்ணிய
வித்தல நினைத்தவர்க் கேக வேண்டுமே
மெய்த்தவந் தமிழனேன் புரிய மேவிய
வுத்தம சிலையுமென் பெயரி னோங்கவே. (௪௧)

திங்களி னுரோகணித் தினத்தின் மூழ்குவார்
மங்கரு வினையெலா மாற்ற வேதகும்
பங்குனி மாதமுட் படிசூ வாரொனி
னங்கவர்க் கருங்கதி யளிக்க வேண்டுமே. (௪௨)

அத்தட மூழ்கினல் லறுகு மூவிலைப்
பத்திர மிரண்டுநின் பதத்தி லேற்றினார்

உசு செவ்வந்திப்புராணம்.

புத்திர, செல்வமும் புகழு மேன்மையுஞ்
சித்தியு முத்தியுஞ் சேர வேண்டுமே. (சுந)

சோமரோ கணியெனும் பெயருஞ் சூட்டுவி
தாமரைத் தடத்தினுங் கென்று சாற்றினான்
மாமலர்க் கோயிலாய் வரங்கள் யாவையும்
யாமனித் தனமென வியம்பி யேகினான். (சுச)

ஸ்திசிலை நன்மையுந் தடத்தின் மேன்மையு
மதியணி யிறைசிரா மலையைப் போற்றுவார்
கதிபெறு நீர்மையுங் கண்டு கண்களாற்
பதுமனு மகிழ்ந்துதன் பதியி லெய்தினான். (சுரு)

பிரமதேவன் அசத்தியந் தீர்த்த சருக்கம்
முற்றிற்று.

ஆகச் சருக்கம் உ-க்கு திருவிருத்தம்-கக0.

அகத்தியச்சருக்கம்.

எழுசீர்க்கழிநெடிலாகிரிய விருத்தம்.

இந்தமாக் கதைபான் மனமகிழ்ந் திறைஞ்சி
யிருந்தவ றொழுந்துநின் றுரைப்பார்
நந்துவா ரிதியைப் ப்ருகிய முனிவ
னயந்துடெக் கணதிசை யடைந்து

விந்தமூல் வனையைப் புதைத்ததுங் கயிலை

விமலனை யமலனை யிறைஞ்சிச்

சந்தனா சலத்தி லிருந்தது முறைப்பார்

யெனச்சொல்பு புதலுவான் றவத்தோன். (க)

முக்கண னொருநா ளிமகிரிச் சிகர

முகட்டிலே முனிவர்க ளுடனே

புக்குறை தரும் பொழுதினி லுறைப்பார்

பொருவிலா நாரத முனிவா

தக்கன் திசையி லுயர்ச்சியே தென்றான்

றவமுனி யுரைசெய்வான் றலைவா

வக்கணி சடையாய் மீன்னம்பான் குமரி

யாடுவா னத்திசை யடைந்தேன். (௨)

வித்தமென் றொருமால் வநாதேறி யிடையே

விளங்கிய ததுதனை வினவின்

மந்தர கிரியைப் பகைத்துமற் றுள்ள

வநாகளை நகைத்துநாற் றிசையி

னந்தர முழுது மடைக்கவு மெழுந்த

தரும்பொருள் விரும்புமங் கனையார்

கிந்தையை யளவிட் டறியலாஞ் சிறிதுந்

தெளிவுறப் படாததன் றிறமே. (௩)

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்.

தந்த விலங்கு மடங்கலரா சபங்கராடி களைமுதலா,
வெந்த விலங்கு மதிலுறையு மழியடி ழுமயினு விராவ

ணனார், வந்த விலங்கை நிகராக நமனா டெனலாம் வ
ன்கொலையா, வந்த விலங்க றனைக்காணி லெனக்கும்
விலங்க லாய்விடுமே. (சு)

வேறு.

என்றுமறை நாரதனா முனிவனந்த மலையியல்பையி
றைஞ்சிக் கூற, நன்றுமுனி வாணுரைக்கு மலையெழு
ச்சி யெனநதைத்து நவில்வான் யாமே, சென்றுமினை
தவிர்ந்திவெ தொன்றுநிஞ மானடந்து சிறைக்கவேண்
டு, மொன்றுநமிழ் முனிபாலே யடக்குவதொன் றெ
னமுனிவற் குணப்ப தானான். (ரு)

முன்னமலை தனையடக்கு முனிவானே நாரதமா மு
னிவ னின்று, சொன்னமலை தனையடக்கக் குற்ஞ்சிதி
லங் கடந்துமலர்ச் சரிசங் கோடே, யன்னமலை லுயற்
பழனத் திருநாடு கடந்துநென்பா லடையா யென்றான்,
மன்னமலை கேள்வனிலை யருளுநலும் பயந்துணைப்பா
ன் மலயத் தோனே. (கூ)

கவிநிலைத்துறை:

கான வாரிசப் பொருட்டுறை கடவுளுங் கனகத்
தான வாரியும் வலாரியுந் தெனிகிலாத் தலைவா
ளுன வாரியி லமுதமே கருணைமா நதியே
வான நாடனே யுனைப்பிரிந் தெங்ஙனம் வாழ்வேன்.
செப்பு லாமுலை யுமைகூட மருவிய தேனே
கைப்பி லாமது ரங்கொளா, நந்தமாக் கனியே

தப்பி லாமறைப் பொருளினுக் களவிடாத் தனியே
யொப்பி லாநீனைப் பிரிந்தியா நெங்ஙன முய்வேன்.
எண்பு யத்தினல் லீழ்குநின் நிருமுகத் தெழிலுங்
கணை எிற்பொழி கருணையு மிவரொலங் காண
மண்கொ ளச்செறி வரையது பொருட்டினுன் மயங்கி
விண்பு லத்திடைச் செல்வதோ வெனச்சொலி வீழ்தான்.
அண்ண லிப்படி யிரங்கிய முனிவனுக் கருளி
பெண்ண முற்றலை மலையினைப் பாதலத் திருத்தி
நண்ணி லப்புறந் திரிசிரா மலையுந் தனவே [வோம்.
புண்ணி யத்தினுன் மலைக்கொழுந் தாய்திற் பொலி
வந்த மால்வரைத் தெக்கீண திசையிலே விளங்கு
மந்த மால்வரைக் கொழுந்தரைச் சிறிதுநா ளாருச்சித்
தெந்த மால்வரைத் திரளினுந் தவம்புரிந் திருக்குஞ்
சுந்த னாசலத் திருக்கென விடைகொடுத்தனே.
விட்பு லங்களா லணுகியே வந்தமால் வரையைக்
நட்பு லங்களா லகத்திய முனிவனுங் கண்டா
னெட்ப குந்ததி னளவுமவென் ளிடையிலா தெழுந்து
முட்பொ தந்திடு புதலினுந் செறிந்தது முழுதும்.

கலிநிலைத்துறை.

சீய மங்கதிற் கண்டுதிரும்புவ
வாயி ரங்கதிர்ச் செல்வனரும்பரி
பாயும் வெம்புலி கண்டிருப்பா லெழுந்
தூய திங்களின் மானுந் துளங்குமே. (௨௬)

குஞ்சரத்திற் குதிக்குங் கடாநதி
நஞ்சு கக்கு மாவெடு நண்ணிடம்
வஞ்சர் பெற்ற வளமென வேயிறர்
நெஞ்சி ஹங்கும் புநாத நெறியதே. (௨௪)

தாக்க ணங்குறை தாழ்வரை யுள்ளது
நோக்க ணங்கு பயிலு துனியது
மாக்க ணங்கண் மயங்க நெடுங்கழை
தீக்க ணங்களைச் சிந்திந் தியது. (௨௫)

கற்பி லாதவர் கட்டழ கென்னவு
மற்பி லாவர சான்பதி யென்னவு
மெற்பெ லாநிறை காடிது வென்னவும்
வெற்பை யாவ்ருங் காண வெறுப்போ. (௨௬)

கருவி வான்முகி லார்ப்பன கார்வரை
பொருமி வாய்விட் டிரங்குதல் போன்றது
மருவு மாமுனிக் கஞ்சியம் மால்வரை
யருவி தானு மழுவது போலுமே. (௨௭)

நெய்கு லைத்தெனத் தேனெகிழ் கின்றன
மெய்கு லைத்த வெயர்த்துளி போன்றன
மைகு லைத்த மரங்க ளசைவன
கைகு லைப்பன போன்றன கார்வரை. (௨௮)

வண்ண வெற்பிள் மலர்சொரி யுங்கணி
நண்ணு தேடி லொழுக்க நனைந்திட

லெண்ணு மிந்திரன் வச்சிர மெற்றிய
புண்ணி லெண்ணைப் பொழிவன போலுமே. (யக)
வேறு.

உருமின நிறைதலி னுரக மாமணி
செரிதலி னலகைவாய் விளக்குத் தோன்றலின்
மருவிய விரவெரி மரங்க ளிற்செறிந்
திரவெனும் பெயருமவ் விடத்தி னில்லையே.
மலையது நெடுமுழை மருங்கெ லாஞ்சிறு
புலிகளுஞ் சீபமும் புபங்க ராசியுங்
கலைகளுங் கபங்களுந் துயிலுங் காலையி
லுலகளை யுண்டவ னுநரம் போலுமே. (உக)

நிறைதரு வேங்கையு நெடிய சந்தமு
மறுவற நிறைந்தரு மருங்குந் தோன்றுதல்
குறுமுனி வருமெனக் குவடு முன்புபோற்
சிறைகளை விரித்தெழுஞ் செய்கை மானுமே.

புயற்றிகழ் வரைநடு முழையிற் பொங்கிய
வெயிற்றந வுமிழ்மணி யிருளை நீக்குத
லுயர்ச்சியின் நடங்குமென் றுருகு மோங்கலின்
வயிற்றிடை கொளுந்திய வன்னி போலுமே.

சித்திரப் பெருங்கழை திறந்து கண்களி
னித்தில மணிகளை நெடிது விசுதன்
மெய்த்தமி முகத்தியன் மேவு ருவகை
கைத்தல மெடுத்தெறி கற்கள் பேரலுமே. (உச)

விஞ்சிய சிகரியின் முடியின் வெள்ளிய
மஞ்சினந் தவழுதல் குதிக்க மாமுனி
பஞ்சவ னெனத்திரண் டமர சானவர்
பஞ்சினை யமைத்திடும் பண்பு போலுமே. (௨௫)

எழுசீர்க் கழிநெடிலாகிரிய விருத்தம்
அந்த மால்வனை யெந்த மால்வனை
யான தோவென வையமுத்
றிந்த மால்வனை விந்த மால்வனை
யென்று மாமுனி யெண்ணியே
தந்த மால்வனை யன்று ரித்தவா
தானை நெஞ்சு தரித்தாவெண்
குந்த மால்வனை ருழு மவ்வனை
யுச்சி மீது குதித்தனன். (௨௬)

ஆர மான வெயிறறி னூர்தன
பார மான தழுந்தியே
மார வேளை நிகர்த்த காதலர்
மார்பின் மீது புதைந்தது
மீர மானகி லத்தி லேழுளை
யெய்தி யிட்டது மென்னவே
பார மாமரு விப்பெ ருங்கிரி
பாத லத்திடை புக்கதே. (௨௭)

அந்த¹³ கந்த னிளைப்பி னோடெழு
பாத லத்தி னழுந்தியும்

பன்ன சுந்த னினைப்பொ ழிப்பது

போல நின்றது பார்க்கமந்

தின்ன லுற்றுவவ் வீந்த மால்வனா

யொன்று கூறிடு மெந்தையே

யென்ன குற்றமு னக்கி னைத்தன

னென்ன திமை யிழைத்தனன்.

(௨௮)

வினைசெய் வில்வலன் றம்பி யானலன்

வேலை வாரியும் யானலன்

முனிவு செய்திடு நகுடன் யானலன்

முனிவ தேதெனை முனிவனே

யனக னேயினி யான்வ ளாந்திடு

காலம் யாடுதன வருன்செய்வான்

யனக மேருவின் மீள யான்வரு

கால நீவளர் காலமே.

(௨௯)

என்று மாமுனி சென்ற போதெதிர்

திரிசி ராமலை யிணையதாங்

குன்று மேற்றிசை யொன்று நின்றது

கண்டு நெஞ்சு கொதித்தெழுந்

தின்று நாமிது வென்று போதுவ

மென்று தாளி லடக்கினு

என்றி ராவணன் பாத லத்தி

னடங்கு மாறென லானதே.

(௩௦)

வட்ட மாகிய நேரி மாமலை

பாத லத்தின் மறைந்தபின்

றுட்ட ராமவர் சென்ற பின்பு
துலங்கு மேலவ றென்னவுங்
கொட்ட - மார்க்கி போன டின்பு
கொழிக்கு நல்லற மென்னவு
மட்டு வார்துழல் பாக னூதிரு
மலைனி ளங்கி வளர்ந்ததே.

(௩௩)

கலிவிருத்தம்.

விண்ணவர் பரவுமவ் விலங்கன் மீதிலே
வண்ணமென் கவரிமா மகிழ்ந்து லாவுதல்
புண்ணிய வளைய மகளிர் புஞ்சமா
யெண்ணருந் திருவல கிடுதல் போலுமே. (௩௪)

நீலவட் டச்சிறை"விரித்து நீண்மயி
லோலவட் டப்பிய லுவந்து லாவுதன்
மாலேவட் டத்தன வளைய ரம்பைய
ராலவட் டங்கன்கொண் டணைதல் போலுமே.

தோமறு சுரும்பினங் குடையத் தூளெழுந்
தாமரை யலர்கனைத் தடத்திற் றேன்றுதன்
மாமைகொ ணீரா மகளிர் பற்றிய
காமரு தூமமென் கலசம் போலுமே. (௩௫)

வேறு.

சென்று கானவ ரிட்ட தினைகளுந்
துன்று நீள்கழை தூவிய முத்தமு

முன்றி லைவன ராசிமு கிழ்த்ததுங்
 குன்றின் மேலெழு குன்றென வானவே. (௩௩)
 வண்டு சூழ மணிச்சிறு பாதையில்
 விண்ட கொங்கலர் மென்கனி வீழ்தவிற்
 கொண்டின் மின்னனை யார்குழற் கொண்டையின்
 மண்டு செம்பொன் மணியணி மானுமே. (௩௪)
 வேறு.

மரகதப் பாதைமேல் வயங்கு மாசுணஞ்
 சொரிதரு பலமணி சுடரை வீசுதல்
 புரையறு பாசடை பொதிந்த பொய்கையி
 லரியுண மலர்ந்தசெவ் வாம்பல் போலுமே. (௩௫)
 அறுசர்க்கழிநெடிஸிரிய விருத்தம்.

வடத்திலே துயிலுமவன் காணாத சிராமலையை
 வலங்கொண் டேத்திக்

தடத்திலே வந்தமுனி தடத்திலே மூழ்கியிறை
 கோயின் மேவி

யிடத்திலே யுறையுமுமை யவள்பூசை யிறைபூசை
 யியற்றி யேத்த [ன்மிசை
 நடத்திலே மகிழ்ந்தபிரான் முனிக்கெதிரோ விடையி
 நண்ணி னுனே. (௩௬)

இடபமிசை வந்தவனைக் கும்பமிசை வந்தமுனி
 யிறைஞ்சி யேத்தி
 யடிபரவி நெடுமீனக் கொடியானே யெரித்தவிழி
 யானே போற்றி

மடலுவிழுங் கார்பகுழல் கன்னியொரு பாலிருக்கு
பொடியணிபுத் திருத்தோளிற் சிங்கவுரி புனைந்தபரம்

பொருளே போற்றி (௩௬)

கவிநிலைத்துறை.

நில கந்தரா போற்றியென் றிறைஞ்சினு னீமலன்
சால நாம்வரத் தருகுவோ முனையெனத் தவத்தோ
னால மந்தநீ தோன்றிய தொன்றுமே யமையும்
பாலி னுண்டபோர் வேறுமோ ருணவினைப் பாரார். (௪௦)

இத்த லத்தினி லனுதின மிடைவிடா திருந்து
பத்தி யிற்புரி பூசையின் பலத்தினைப் பலிப்பா
யெத்த லத்திலே யிருந்தவ ருனைநினைத் தடினு
முத்த ராம்வர முதவுவா யென்னவு மொழிந்தான். (௪௧)

வரமி யாவையு மப்படி யருளியே மறைந்தான்
பிரம னாரண, னறிவுறு தொருதழற் பிழம்பாம்
பரம காரணன் மறைதலு மலைவலம் பண்ணி
யான தாணையாற் பொதியமால் வலாமிசை யமர்ந்தான்.

ஒரும லைத்தலை யிறங்கிமற் றொருமலை யுடையப்
பொருது மற்றொரு மலைதனை வணங்கிநீள் பொதிய
மரும லைத்தலை யமர்ந்திடுஞ் செயலெலாம் வகுத்தாம்
பொரும லைச்சிற கரிந்தவன் கதையினைப் புகல்வாம்,

ஆகத்தியச்சருக்கம்

முற்றிற்று.

ஆக சருக்கம் ௩-க்கு திருவிருத்தம் - ௩௬.

சிவமயம்.

இந்திரச்சுருக்தம்.

கவிநிலைத்துறை.

முன்னர் நாளிலே யுளனொரு தானவர் முதல்வ
னன்ன வன்பெயர் நினைக்கினு முலகெலா மழியுஞ்
சின்ன பின்னமாய்ப் பொடிபடு மவன்பெயர் செம்பன்
பொன்ன கந்தனைத் திருப்புவன் கதையினற் புடைத்து

எழு வாரியுங் கடப்பனெழ் தலத்தையு மெடுப்ப
னெழு பாதலங் கனிலுமுட் புகுதுவ னிரவி
யேழு மாவணி யிரதமேற் றிரிசுவ னெங்கு
மேழுநாகமு மேழுமே கங்களு மெடுப்பன். (உ)

வழியு வானவன் விழியிலே வருணனை வகுப்பன்
றயு வானனந் தன்னிலே பவனனைச் செறிப்ப
னாயி ரங்கனான் மனத்திலே கனவினை யடைப்பன்
பாயு முவினைச் சூலமென் மலையையப் பதிப்பன் (ங)

ஈம வங்கியி னிரைத்தனை நறுநெயா விறைத்துத்
தாம மானிடர் குடர்களைத் தருப்பையாச் சமைத்து
நாம வென்பினை யிந்தனத் தொகையதா நாட்டி
யோம வேள்விமுன் மடந்தையர் தமைவரைந் துவப்பன்
வெருவி லங்கவன் வேட்டையில் வதைத்திடும் விலங்
கைப், பொருவி நேவர்தம் முடிமிசை யெடுப்பது பொ

நந்தா, னிருடி மார்கண்மேற் சுழத்துவ னேதின லெ
ன்னின், மருவு மங்கவர் சடிலமே சுமடதாம் வழக்
கால். (௫)

செம்ப னென்பவன் கொடுமையை யிஷாயவர் திர
ன்றி, கும்ப மால்வரை யிந்திரன் றன்னொடு கூற, வம்ப
றுமலர்த் தருமிழ்ம் பொருந்திய மகவா, னம்பு ராசியிற்
றுயில்பவற் கவையெலா மறைந்தான். (௬)

இந்த வாசகங் கேட்டலு நெடியவ னிசைப்பான், சிந்
தி யாதுசெல் படைத்துணை யாகயாஞ் செல்வா, முந்தி
யேகென் வுரைத்தனன் புகர்ப்புழை முகத்துத், தந்தி
வாகனத் தேறினான் சதமகன் சமர்க்கு. (௭)

போத காதிசு ஞாட்டினிவ னெழுந்தனன் பொருந்,
கோதி னாரவன் வரவேலா மவுணனுக் கொற்றர்; தீதுகா
லமே யிவர்க்கெனக் கனன்றுகண் சிவந்து, யாது துண
வர் தானவர் கணத்தொடு மெழுந்தான். (௮)

குந்த மூவிடைச் சூலம்வா டோமரங் குணிவில், பந்தி
யாகவே நடந்தன தொடந்தன பரித்தேர், தந்தி யாதி
க னெருங்கின பதாசையின் சால், நந்து காகள முகச
வான் முழுவை நரன்ற. (௯)

கடவி ரண்டுபோ லிருவர்தம் படைகளுங் கலந்த
புடவி நீடுயிர்ப் பொழுதுக ளெனத்துகள் பொலிந்த
வடலை யாயின வுலகும்ற் றமரரு மங்கைப்
படையெ லாழிழந் தேகினு ரிந்திரன் பார்த்தான். (௧௦)

வான வர்க்கிறை வச்சிர மாகிய மலையைத்
தநூன வக்கட லளறுபட் டலைவுறச் சலித்தா
னான வக்கடல் கொடுத்தது நிணப்பெய் ரமிர்தஞ்
சேன மற்றுள வலகையா மிமையவர் தெவிட்ட. (௧௧)

செம்பனென்பவு னும்பர்கோன் களிற்றெதிர் திரு
ம்பிக்,கம்ப மால்களிற் றுச்சிமேற் புடைத்தனன் கதை
யா, லம்பு ராசினேர் கருரிறத் தவுணன்மே லாக, வும்
பர்நாயக னழுத்தினான் வச்சிரா யுதமே. (௧௨)

வச்சி ரத்தனைப் பறித்தெறிந் தெழுந்தெதிர் மலைந்து
முச்சி ரத்துவே லெறிந்தன னிந்திரன் முகத்தின்
மெய்ச்சி ரத்தினிற் கதைபிணற் புடைத்தனன் விழுந்
பச்சி ரத்தமேற் பறந்தன சிவந்தன பரவை. [தான்
அச்சமாகிய வந்திரன் றுயரொலி மகற்றிப்
புச்சை மாயனும் படைகளும் வரங்களும் பவித்தான்
வச்சி ராயுதன் செம்பனை வருகென மலைந்திட்
டுச்சி வேறற்ப் பறித்துவெம் பகையெலாமொழித்தான்

கலிவிஞ்ஞத்தம்.

தானவ றொனங்களை தவிர்ந்து போனபின்
வானவ றொனும்பயிர் வளர்ச்சி யாகிய
ஆனமி வந்திரற் குள்ள மீதிலே
ஞானம்வந் ததுமுதற் பழிக்கு நாணியே. (௧௩)

வாசவ னிப்படி னருந்து நாளிலே
தேசிகன் குறுகியோர் தெளிவு கூறுவா

சுயி

செவ்வந்திப்புரணம்.

ஞசமி நெககண கயிலை நாதனைப்
பூசனை புரியிவை பொடிபட் டேகுமே. (யசு)

அறுசீர்க்கழிநெடி லாசிரிய விருத்தம்.

என்று மொழிந்தா னிந்திரனு மிமையோர் குரு
வின் மெய் மொழியாற், சென்று கயிலைச் சிவத்தடந்தி
படிந்தா னிறையைச் சேவிந்தான், குன்றி னிகர
வருவீனயுங் குன்றி யெனவே குன்றியதா, லன்றுமு
தலாத் துயர்களைதல் பொன்போ விலையென் றறிந்தன
மே. (யசு)

கவி விருத்தம்.

துள்ளிய செம்பனைத் தொலைத் த வான்பழி
தள்ளுவான் பொன்னுடைத் திட்ட தன்மையால்
வள்ளலைத் திரிசிரா மலையிற் போற்றினான்
வெள்ளிவெண் கயிலையான் விடையிற் றேன்றினான்.
பொரும்பழி நீக்கினோம் வினையும் போக்கினோம்
விரும்பிய தளித்திட விளம்பு கென்றன
னிரங்கியிம் மலைதொழு மெவர்க்கு மக்கணத்
தரந்தையும் பாவமு மகல வேண்டுமே. (யசு)

கன்னியிற் பூரணை கலந்த நாளிலே
மன்னிய சிவதட வனத்தின் மூழ்கியே
துன்னிய துரோணவெண் மலையைச் சூட்டுவா
ரங்கிலை சிவகதி யடைய வேண்டுமே. (உய)

இப்படியிந்திர னியம்பி யேத்தின
னப்படியாகவென்றானுங் கூறினான்

தீர்த்தச்சருக்கம்.

சுக

மைப்படர் கயிலைமால் வரையி நீங்கியே
கைப்படை "இந்திரன் களிற்றிற் போயினான்(உக)

இந்திரச்சருக்க முற்றிற்று.

இக சருக்கம் ச-க்கு திருவிருத்தம்-எஎச.

தீர்த்தச்சருக்கம்.

கலிவிருத்தம்.

நோதம னிந்திரன் கதைநயைக் கூறலு
மாதவ ரனைவரும் வணங்கி வாழ்த்தியே
பூதர குமரியப் பொருப்பி லெய்திய
தியாதுகொ லெனமுனி யியம்பன் மேயினான்(க)

முக்கணன் றனையுமை முன்னொர் நாளிலே
மிக்கதெவ் வரையெனத் தனிவி னாவின
ணக்கனு மிறைவியே நடுவி னெய்திய
'தெக்கண கயிலையே சிறப்பென் றோதினான். (ங)

அன்னவா சகஞ்சொல விரும்பி யம்பிகை
யென்னகா ரணமதோ விமய நீங்கியே
புண்ணைமா மலர்ப்பொடி டெகதிந்து பொன்மலை
வன்னமாந் திரிசிரா மலையை மேஷினான். (ங)

விருப்பினு லவ்விடை முழுக வேண்டிய
 பொருப்பெலாந் தேடினாள் பொய்கை காண்கிலா
 ளருப்புலா முலையவ ளதனை வேண்டியே
 பருப்பதா லயனிரு பாதம் போற்றினாள். (௧௪)

வெங்கரா சலவுரி தரித்து வெண்பொடி
 முங்கரா கமதென வணிந்து வெண்மதி
 பொங்கரா முடிமிசைப் புனைந்த புங்கவா
 சங்கரா விதனிடைத் தருந தீர்த்தமே. (௧௫)

மச்சமாய்ச் கமடமாய் வராக மாகிய
 வச்சுதா நந்தனாற் கரிய வண்ணலே
 விச்சையாய் நாதமாய் விந்து வாகிய
 சச்சிதா நந்தனே தருந தீர்த்தமே. (௧௬)

ஆதியா னவனரு வான வானியா
 லோதுவான் கங்கைகீ ருனக்கு வேண்டிய
 தேதுகா ரணமென விறைவி முழுகி யான்
 போதினா லருச்சனை புரிய வென்றனள். (௧௭)

தந்தன மெனச்சொலிச் சடையிற் கங்கையை
 யந்தர மிசையினும் விடுக்க வந்ததி
 யுந்திய கடலெலா முர்வ தாமென
 வந்தது பிரளய வனம தாகவே. (௧௮)

சங்கென மிதந்தனன் சலத்திற் சந்திரன்
 வெங்கதிர் பங்கயம் போல மேவிய

தீர்த்தச்சருக்கம்.

தங்குள வளாயெலாங் கமட மாயின
மங்குலுஞ் சைவல் வனங்க ளானவே. (க)

உலகெலாந் தெரிவுற ஆழி காலமென்
றில்கிலா வுயிர்களு நடுங்க வாயிரந்
தலையரா வசைவுறத் த்றுகட் டிவிழிக்
குலமதா சலம்விழ வதுகு தித்ததே. (ங)

மண்ணிடை யதுவரும் வரவி னானுதற்
கண்ணினன் மணிவிழிக் கடைசி வந்தது
பெண்ணியல் கங்கையும் பெரிது மஞ்சியே
புண்ணிய தீர்த்தமுய்ப் பொருப்பை யுற்றதே.

அங்கது வடதிசை யருகி லேசிவ
கங்கையென் றொருபெயர் காண நின்றது
பொங்குமத் தடத்திலோர் புறத்தி லேசிவ
சங்கரன் றோன்றினான் சயம்பு வாகவே. (ய)

நந்துறை தடத்திலே நவ்வி மூழ்கினான்
மந்தர கிரிதொழும் ஞாயின் மேவினான்
சந்தத மிப்படித் தவஞ்செய் நாளிலோ
ரந்தனைன் போலவே யமலன் றோன்றினான். (ர)

வெள்ளிய பஞ்சினும் விளர்த்த குஞ்சியன்
றள்ளிய நடையினன் றளர்ந்து கோவின
னள்ளிய மூப்பின னழகுமேனியன்
றுள்ளிய வெயரின னிகச் சொல்லுவான். (ஸ)

அனிச்சமுந் ததையெழு மழகு மேனியுந்:
கனற்செறி தவந்தினுற்கருங் வேண்டுமோ
நனைத்தது தருகுவா னிமல னீத்தவந்
தனிச்சிலை துதலியே தவிர்க வென்றனன். (119)

ஒதிமந் தவத்தனை யொழிந்து சிந்தையில்
வேதிய னருச்சனை புரிதல் வேண்டினான்
கோதற மாலினி குறிப்பி னல்கினான்
சோதியு மறைந்துபின் விடையிற் றோன்றினான்.

ஏற்றினு னெதிர்நடந் திறைவி யெய்தினான்
போற்றினு ளருந்தவம் புரிந்த வெந்துய
ராற்றினான் றிருமுடி யைந்தி னான்மதித்
கின்றினு னவளுடன் கிளத்த லாயினான். (120)

பொருசிலை துதலியே புதன்ற யாவையுந்
தருகுவ முளையெனச் சயில நாயகி
யுரைசெயு மித்தலத் துள்ள யாவையு
மருவுமென் பெயரினா ள் வழங்க வேண்டுமே.

ஆதியே யிறுதியே யாதி பூரமென்
றோதிய நாளிலே நவமி யோங்கினாற்
நீதற வேவலஞ் செய்த பேர்க்கெலாஞ்
சோதியே நல்வாஞ் சொரிதல் வேண்டுமே. (121)

பூழ்பழையிமையகர் பொழிந்து போற்றினார்
மாமலர் முடிமிசை மணத்தை வீசிய

இந்திரச்சருக்கம்:

தேழலி மடந்தையைத் தெய்வ நாயகன்
கோமள மட்டுவார் சூழலி யென்றனன்.

விடைமிசை யிலவிய விமல னூர்தம
திடீமிசை யிருந்தன ளிமய நாயகி
சடைமிசைப் பிறங்கிய தாம நாயகி
கடலென வொருசிவ கங்கை யாயினாள். (௨௧)

ஒருதுளி பருகின லுடலி னோயறு
மிருதுளி பருகினூர்க் கின்மை றின்மையா
மருளுடன் னுளிகண்மூன் றருந்தி னூலவர்
கருதிய பொருளெலாங் கரத்திற் கூடுமே. (௨௨)

சிவந்தி யெனச்சொலிற் றேவ ராகுவர்
சிவந்தி சிவந்தி யென்று செப்பினாற்
பவமறும் பலபடப் பகர்ந்த பேர்க்கெலா
மவனியிற் பரகதி யடைத லாகுமே. (௨௩)

தடத்தினை வலஞ்செய்வார் தம்மை வானுல
கிடத்தினில் வலஞ்செய்வா ரிந்தி ராதிய
ரடுத்ததின் மூழ்கியவ் வமிர்தங் கொண்டபேர்
விடத்தினை யருந்திய விமல னாவோ. (௨௪)

அத்தட மூழ்கினூர்க் கலகை நோயற
மெத்திய பகையற வினையின் வேரறப்
புத்திர செல்வமும் புகழும் ஓர்முஞ்
சித்தியு முத்தியுஞ் சேர்த றிண்ணுமே. (௨௫)

நீணிலம் புகழுமந் நீரின் மூழ்கினு
 லாணவ மெனுமுயி ரழுக்க நீங்கிடும்
 பாணியி னொருதுளி பயங்கொண் டார்தமைக்
 காணலும் பயங்கொளுங் கடிய்காலனே. (௨௬)

கலிநிலத்துறை.

சுத்த மாதரு மத்தடம் படிந்துமா தவந்தாந்
 பத்தி யாவர னருளினுற் பெருநலம் படைத்தார்
 சித்தர் சாரண ரிராக்கத ரியக்கர்கந் திருவர்
 முத்த ராயினு ரத்தடந் தன்னிலே மூழ்கி. (௨௭)

அரவ மானது மதுகர மானது மந்தந்
 திரிசி ராமலைத் தடத்துமுற் றவத்தினுற் செறிந்து
 பரவி மாதவம் புரிந் தர னருச்சனை பண்ணிப்
 பிரிவி லாதிறை காரணு திபர்புதம் பெற்ற. (௨௮)

கழுகு நாயகன் முன்னமத் தடத்திலே கலந்து
 முழுகி நாயக னருளினு லெருந்தவ முடித்தா
 னழுகு நாயகி நாயக னினிதெழுந் தருளி [தான்.
 மழைய தாமென வாமெலாம் பொழிந்தனன் மறைந்
 எழுவராகிய முனிவரத் தடத்திலன் பெய்தி
 முழுகி மாதவ முயன்றுநல் லருச்சனை முடித்தார்
 விழைவ தேதென வினவினு னானவர் விரித்தார்
 தழுவி மேனியி லடக்கினுன் கலந்தனர் தவத்தோர்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்.

நன்றுடையா னெனவுலகோ ரெடுத்துரைக்கு மொ
 ருதிர்த்த நவமதாகு, வோன்றுளதா யிருக்குமது குண

தசையில் விளங்குமதி லுவந்து மூழ்கிக், குன்றுடை
யா னடிதொழுவார் பிறப்புகலு மிறப்புகலுங் கொடு
மை தீருந், தென்றிசையிற் தீயதிலா னெனுந் தீர்தந
மலிக்குநெடுஞ் செல்வந தானே. (௩௧)

மனத்தின்வரு வினைகளெலாம் விதிதடத்தா ல்கலு
மன வாக்கினாலே, கனத்தவினை யொழியும்வட திசை
யின்வரு சுங்கையினுற் காயம் வாக்கா, னினைத்தமையா
லடைந்தவினை குணதசையிற் றடமூழ்கி னீங்கு மிந்த,
வேளைத்து மகன் றறம்பெருகுந் தீயதிலா னெனுந்தட
த்தி னெய்து வோர்க்கே. (௩௨)

தீர்த்தச்சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆக சருக்கம் ௩-க்கு திருவிருத்தம்-௨௮௬.

திருநகரச்சருக்கம்.

எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்.

இங்கதை பலவு முனிவர்தஞ் செவியி லினியவா ரமி
ர்தென விசைத்த, மெய்க்கவு தமனை வணங்கிமா தவர்க
ள் வினவுவா ரனகமா தவனே, தெக்கண கயிலை மலைசி
ரா மலையார் திருப்பெயர் படைத்திடு சிறப்பை, முக்
கண னருளான் மொழிகவென் றுணத்தார் முனிவனு
மவர்க்கிவை மொழிவான். 4 (௧)

கலிநிலத்துறை.

முன்ப ரக்கருத் கதிபதி யிராவணன் முனிமாயுத
தென்பு லந்துறை திரிசிரன் றாடணன் கரணே
பென்ப வர்க்கருஞ் சிறப்பளித் திம்மலை யிடந்திசு
வன்பு பற்றிய படைதடுத் திடும்படி வைத்தான். (௧)

கரணிர்ருந்துறை கொடுமுடி யவன்பெயர் காடமே
பெருகு தூடண னுறையிட மவனது பெயரார்
நிச்சி ராவதி னுறைதலாற் றிரிசிரா மலையா
மிருவர் பேரொழித் தொருவன்பே ராகவே யிலங்கும.

நாட ணன்மர னிருவரு மிரும்பகை தொலைந்து
புட ணன்றி ருத் தமயன்ங் கழைப்பவங் விறலோன்
மாட ணைந்தன ராவணன் றனதனு மதியா
லேட ணைந்ததாற் திரிசிரன் பின்னுமங் கிருந்தான்.

துண்ட வெண்பிறை முடியனை யனுதினந் தொழுது
மண்ட பங்களு நவமணி குயிற்றிய மதினங்
கொண்ட றங்கய கோபுரச் சிகரமுங் குழுமி
யண்ட ரின்புற மயன்சபைத் திடும்படி யமைத்தான்.

தந்தி யீருரி போர்த்தவற கரையஞ் சமைத்திட்
டந்த மால்வரைக் கீழொரு வளம்பதியமைத்து
மந்த ராசல மெனும்படி யரமியம் வகுத்துக்
கந்த மாதன வரையென வெயில்களுங் கண்டான். (௨)

பைய ராமணி கோபுரத் தலந்தொறும் பவளத்
துய்ய நீள்கொடி நிகொன் னிரித்திடு சுடர்க

னைய னாலயம் வலஞ்செய விறங்குதற் கமரர்
செய்ய னாலினுற் சமைத்திடு மேனிப்போற் றிகழும்
கலிவிருத்தம்.

பெருச்சிய ரணிமலர்க் குறிஞ்சி சேரளி
புடைச்சியர் குழற்றள விதழின் மேவுமே
கடைச்சிய ரெறிதரு கரும்பின் முத்தினு
புடைச்செறி கடற்கரைப் புள்ளுநீங்குமே. (அ)

அறுசர்க் கழிரெடி லாசிரிய விருத்தம்.
பரவைதான் பொய்கை யாகப் பதுமமே
தரணியாக
மனையினு னிதழ்க ளெல்லா மற்றுள
தலங்க ளாக
வினாகமழ் பொருட்டு செந்நெல் விளைமழ
நாட தாகத்
திருமக ளாகித் தோன்றுந் திரிசிராப்
பள்ளி தானே. (க)

கலிவிருத்தம்.
காமரம்பொற் கன்னி மருங்கெலாந்
தாம னாக்கிடை தண்கயல் பாயுமே
தேம டெத்த கடைசியர் செவ்விய
மாழு கத்தினும் வாள்விழி பாயுமே. (ஈ)

ஆனு மேதியு மார்தவி லம்புயம்
பானல் சிந்தும் பரிமளத் தேறலாற்

சூல

செவ்வந்திப்புண்ணம்.

சோனை போன்முலைப் பாலைச் சொரி நலாற்
றேனும் பாலு மறுததன் செய்கனோ. (யௌ)

கவிநிலைத்துறை

முத்தி னஞ்செறி தடமொரு நான்குறு முழு
யத்த னின்புற வருச்சனை புரிந்தன னநன்பின்
மெய்த்த வம்பல விபற்றினு னங்கவன் மெலிந்தும்
பத்தி சோதனை யறிந்திட விருத்தனன் பாமன். (யௌ)

இன்ன மென்னெதிர் முன்னவன் றேன்றிடா திருத்த
தென்ன காரண மெனச் சொலிந் தன்றலை யிரண்டை
வன்னி நீதநிந் தாருந் தொடுத்தனன் மழைநைச்
சென்னி தன்னையு மரிந்திடக் கரத்தலுவான் சேர்த்தான்.

அனையன் வாளினால் வினைந்துதன் கழுந்தினை யநியுன்
நினையு மெல்லையில் விடையின்மேற் றேன்றினு னிமல
கனக மாமலர் மதுமலர் சொரிந்திரு கரத்தாற் [ற்றி]
புனையு மால்விடைக் கெதிர்நடந் திறைஞ்சினுன் போ

ஐம்மு கத்தனை யறுமுகந் தீவனையு மரிய
கைம்மு கத்தவன் றன்னையு மருளிய கனியை
மும்மு கத்தவ் னுன்முகன் முதலினோர் முன்னே
பெம்மு கத்தினும் பரவினான் பரவியொன் றிசைப்பான்

நாக நாதனை யுனக்குமிந் நகர்க்குமென் னும
மாக வேவரந் தருதிபென் றிறைஞ்சினு னவனுக்

கேக நாநலு மப்படி யாகவென் றியம்பி
மாக மீதினில் வலிமழ விடையொடு மறைந்தான். (௧௬)

திரிசி ராவமுத் தலத்தினை யதன்றவை தெரியும்
பரிசி ராவணற் குரைத்தகன் றிலங்கையாம் பதியி
வரசு போனபின் தடியடைந் தனனென வறைந்து
முரசி ராகவ னருச்சனை புரிந்தது மொழிவான். (௧௭)

திருநகரச்சருக்கம்

முற்றிற்று.

ஆக சருக்கம் சு-க்கு திருவிருத்தம். ௨௩௨௩

நிவிர்த்தது கொடுத்த சருக்கம்.

கலிவிருத்தம்.

தயாதன் மதலையா மிராமன் குடகை
துயருறப் பொருதுசா வகிழைந் தோய்ந்தபி
னயர்வுதும் பரதனுக் கரசு நல்கியே
கயலுகள் சரயுவைக் கடந்து போயினான். (௧)

சாநகி மயிலுடன் றம்பி தன்னுடன்
கானக மடைந்தொரு கணையி னாலுற
மாநக மடந்தைமூக் கரிந்து மாரிசு
மானையு மழித்துவா லியையுமாட்டினான். (௨)

நெ செவ்வந்திப்புராணம்.

விராவுறு க^கந்தனைத் தொலைத்து வேலையைத்
தரீர்தர நினைகளாற் றடுத்துத் தம்பியோ
பிராவண னுயிர்குடித் திலங்கை வாழ்வினைப்
பராவறு வீடணன் பரிக்க நல்கியே.

(௨)

புட்பகத் திவர்துதன் எனர்க்குப் போதுவான்
விட்புலம் படர்தரு பொழுதவ் வெற்பினைக்
கட்புலங் குளிரவே கண்டு போற்றினான்
எட்பதங் குடைந்தெழு தாம மார்பினான்.

(௩)

இழிந்தனன் சிவதடத் தினிது மூழ்கினான்
பொழிந்தனன் பலமலர் புயலி னீனான
வழிந்தன விழிமழை வணங்கி னான்மிக
மொழிந்தனன் சிவமெலு மூல மந்திரம்.

(௪)

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்.

மின்வாசி கொண்டசடை யிறைவ்வே போற்றிசது
வேதமாக

முன்வாசி கொண்டவனே கனலெரிய நின்றாடு
முதல்வர் போற்றி

தென்வாசி கொண்டபுரந் தீரியநகைத் தருள்பரம
சிவனே போற்றி

பொன்வாசி கொண்டவனே வெள்ளிமலை யுடையானே
போற்றி போற்றி.

(௫)

கலிவிருத்தம்.

பூசனை புரிந்தவன் புகழுங் காலையி
லேசனும் பலவா மீர்த் போயினான்

நினைத்தீனாகொடுத்தசருக்கம். (௫௩)

கோசல மெனுந்தலங் குறுகி ராக்வன்
வாசவன் மகிழ்வுற, மகமி யற்றினான். (௫௪)

ஒருதல மிறந்தவர்க் குறுதி நல்கிடு
மொருதலம் மிறந்தவர்க் குறுநற்கதி
யிருதலந் தம்மினு மெய்தும் யாவையுந்
தருதல மிதுவலாற் றனையி னில்லையே. (௫௫)

நாவலந் தீவிலந் நகரை நண்ணியே
தேவரு முனிவரு நரருஞ் சித்தரு
மாயுடன் பறவையு முரக மாதரும்
யாவரும் பாகதி யெய்தி னார்களே. (௫௬)

கலிநிலைத்துறை.

ஐந்து பேர்தமம் கொடுத்தியே தேவியா மளவில்
வந்து நாரதன் மொழிசுவா னெவ்வொரு வருட
தீந்த மாதனைப் புணருமில் வியல்புகண் டெதிரந்தோர்
நந்து பூமியை வலஞ்செயத் தகுமென நவின்றான்.

அன்ன நாளினி லுருச்சுனன் றருமனோ டவனைக்
கன்னல் வேளுட னிரதிபோ லிருப்பது கண்டா
னின்ன தீவினைக் குலகினை வலஞ்செய வெண்ணி
மன்னு நாவலந் தீவிலத் திசையிலே வந்தான். (௫௭)

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்.

ஓங்காளை பூசித்த காளத்தியிறையவளை
யுவந்து போற்றித்

தூங்காணை மாடத்தி லகலாமல் விளங்குபரஞ்

சுடரை வாழ்த்தித்

நீங்காணை தனையுரித்த வழுஞ்சா னிருசரணஞ்

சிரத்தி னேற்றிப்

[சேய்ப்

பாங்காணைக் காவினுறை யகிலண்ட வுமையிறை

பணிந்து போனான்.

(மஉ)

கலிநிலைத்துறை.

நான ருச்சன னெனும்பெய ருடைய வனன்கா

வரன ருச்சனை புரிந்தன னமலனு மவற்கு

வரம லித்தனன் மடந்நாயர் பன்னாயு மணந்து

பரக திப்பய னடைந்தன னெனமுனி பகர்ந்தான்.

அறிந்த பாவமும் வலிகெடு மறிவிலா மையினான்.

செறிந்த வல்வினைக் கடனுமந் தலத்திலே தீரும்

பிறந்த மானிடப் பிறவியிற் பலன்களும் பெறலா

மிறந்த போதினிற் பிறந்தபோர் முத்திபெற் றிருப்பார்.

எழுசீர்க்கழிநெடிஞ்சரிய விருத்தம்.

மனுகு லந்தனி லிரவி புங்கவன்

மதலை தந்தரு டயரதன்

றனுச னங்கவ னனுச னென்பவர்

தமது வெம்பகை தவிரவே

கனலி லங்கையி லிடும வன்சொரி

காணை யஞ்சனை பாலக

நினைத்தது கொடுத்த சருக்கம். (௧௧)

என்னும னென்பவன் மலையில் வந்ததி
வரிய நன்புன லாடினான். (௧௨)

மால யன்றொழு வாளை நண்பகன்
மலை கங்குலின் மாலையா
லால யந்தனின் மேவி மஞ்சன
மாநி கொண்டடி பேணிநான்
வால சந்திர லோகை தண்டினன்
மாசு னாந்திகழ் வேணியான்
வேலை நஞ்சணி நீல கந்தான்
மேவி னன்விடை மீதிலே. (௧௩)

குன்றெ னீத்தொழு தன்னும னின்றன
எிறையி மன்பொடு கூறுவா
னன்று னக்கினி வரம னித்திட
நவிலு வாயென மொழிகுவா
னென்றன் முத்தினை யுன்றலத்தினி
லெய்த வேண்டுமெ னச்சொன
னன்ற னித்தன வரிய செல்வமு
மடைக வென்று மனித்தனன் (௧௪)

நினைத்தது கொடுத்த சருக்கம்

முற்றிற்று

ஆக சருக்கம் எ-க்கு திருவிருத்தம் ௨௮௪௦.

சிவமயம்.

சாரமாமுனிச் சருக்கம்.

கவிநிலைத்துறை.

என்று கூறினான் கோதம எவன்றனை யிறைஞ்சி
நன்று கூறின யெனச்சொலி யிருடியர் நனில்வா
மன்று சாரனென் றொருமுனி நவஞ்செய வதிலே
சென்ற வாறெலா முணாக்கவென் றனர்முனி செப்பும்.

எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரிய, விருத்தம்.

பரம யோகி யொருவ னுண்டு

பகரின் முன்னு கத்திலே

பிரம சன்மன் மறைக னான்கு

மங்க மாறு பேதமுங்

கரத்த லாம லகம நாக

வுணர்வில் ஐந்த காரணன்

வரையில் வீறு மிமய மீது

மாந வந்தொ டங்கினான்.

(2)

அன்ன யோகி யருமை யான

தவமி யற்ற வமலனு

மின்னு லாவுகுன்ற மன்ன

விருடயின் மீது மேவினான்

சர்வமாமுனிச்சருக்கம்.

௫௭

பொன்று லாவு போது கொண்டு
பரம யோகி போற்றினு
னென்ன வேண்டு மென்ன போகி
முத்தி வேண்டு மென்றனன்.

(௩)

இத்த லத்தின் முத்தி யில்லை
பிமய வெற்ப கன்றுகா
சித்த லத்து ஹந்த சோம
சன்ம யோகி தேவிதன்
கைத்த லத்தி லமிர்தெ னப்பி
றந்து கண்க ளிக்கவே
பத்தி செய்து நீயு மங்கோர்
பால னைப்ப யந்தபின்.

(4)

பனைத் து றந்து தெற்கி னண்ணி
மன்னு காவி ரிக்கணை
பினிது வினு திரிசி ராந
கர்க்க ணைய்தி யெம்மையே
நனைகு லாவு பாது லத்து
மலர் பறித்து நாடொறும்
புனைதி முத்தி யெய்து மென்று
சிவன்மொ ழிந்து போயினான்.

(5)

அடல மைந்த பிரம சன்ம
ளரிய யோக முறையினு
லுடறு றந்து சோம சன்மன்
மகிழ வந்து நித்தனன்,

௫௮

செவ்வந்திப் புராணம்.

புடைநெருங்கு கலனி தைந்த
புணரி பொங்கு மகரம்
னிடைநெ ருங்கு பாஸ லைக்குண்
மதியெ முந்த தென்னவே.

(௧௦)

சோம சன்மன் மனம கிழந்து
செங்க டன்றெ லைந்தடி
னூம நாமி சைக்க னெண்டு
மென்னு மெல்லை நாகமேல்
வாய்மை யொன்றெ முந்த திந்த
மைந்தன் மாத வந்தினுந்
மூம மார்ப நாமம் வல்ல
சார னென்று சாற்றுமே.

(௭)

என்று னைக்க மனம கிழந்து
தந்தை தாய ரிருவரு
நன்றி யுற்ற சார னென்று
நாம மன்று நன்றினர்
பொன்ற லெற்ற கல்வி கேள்வி
புனித நூலு ணர்ந்தபின்
மன்ற லுற்ற கோதை யோடு
மனைய றத்தில் வைகினான்.

(௮)

வயந்த புண்டரீக யாகம்
வாகூபேய மாதிய

விபந்த பன்ம கம்பு ரிந்து
மெய்க்க டன்க ழிந்தபி
னயந்து நன்ம கப்ப யந்து
துறவ றத்தை நண்ணினான்
பயந்த பால னினிது தன்கு
லத்து நீதி பாலினே.

(௧௪)

முற்பி றப்பி வியல்ப றிந்த
முனிவில் சார முனிவனுந்
தெற்கி டத்தின் மேனி மிக்க
திரிசி ராம லைக்குள்வர்த்
பர்ப்ப தக்கொ முந்த ரான
பரமர் பரத மன்னின்மே
லற்பு த்தி னரிய போது
சொரியும் வண்ண மனுகினான்.

(௧௫)

கலிநிலைத்துறை.

கண்ட மட்டிலே யுருகின னாயங்கண்டு, கண்ட
மட்டிலே விடஞ்செறி கடழினைக் கமுகார், கண்ட மட்
டிலேய் கருங்குழ விறைவியைக் கண்டான், கண்ட மட்
டிலே படங்கிடா மகிழ்ச்சியாற் களித்தான். (௧௬)

பிரம னாண னகத்தியன் முகலிய பெரியோர், பா
ம யோகிய நிமையவர் பணிந்திடும் பரனே, கரண மங்
கவற் கிளையவ னிருவருங் காணு விரவி போலவந் தரு
ம்பல முதனிய விறையே. (௧௭)

சூய

செவ்வந்திப்புராணம்.

அனும் நென்பவ நருச்சுனன் வணங்கிய வரனே,
யினிய் மாதர்க ளெழுவரு மிறைஞ்சிய விறையே,வனை
யும் வார்குழ லுமையவள் வணங்கிப் மணியே, தனிய
ரானவர்க் கன்னையே யெனச்சொலித் தாழ்ந்தான்.(முரு)

சிவத டத்திலே மூழ்கியம் மலைவலஞ் செய்து
பவம்,தற்றிடும் பொருட்டினி தருச்சனை பண்ணி
நவமு றச்செயும் பன்னசா லையினக நண்ணிக்
தவமி யற்றினான் வேதவா சாரனாஞ் சாரன். (முசு)

சாரமாமுனிச்சருக்க

முற்றிற்று.

ஆக சருக்கம் அ-கீரு திருவிருத்தம்-உாருசு.

சூரவாதித்தச் சருக்கம்.

கலிவிருத்தம்.

வாழி யந்த வருந்துவ மாமுனி,
தாழ்வ ருங்கதை தன்னை நிறுத்தியே
சோழ னவ்விடைத் தோன்றி யதுமவன்
கோழி மாநகர் கண்டதுங் கூறுவாம். (சு)

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்.

மண்ணி லழியாப் புழம்படைத்த மனுவின் குலத்திற்
சனநாத

வண்ணன் முகிழ வவதரித்தா னரசர் குளா
 மணியென்பா [டைவா
 னெண்ணெண் கலைண் முழுதுணர்ந்தா' நெழுவிற் ப
 ளிவைதெரிந்தான்
 ண்ணும் பரியும் பரித்தேரும் பகடுஞ் செலுத்தல்
 பயின்றனனே. (௨)

அந்த மகனைச் சனநாத வளவன் புடவிக்
 கரசனெனத்
 தந்து புலனைத் தையுமடக்க முயன்றான் யோக
 சாதனையை
 மைந்த னவனி முழுதினையுந் தளரா தளித்து
 மதிக்கவிகை
 சிந்து நிழலா லிளைப்பகற்றி நடத்தாநின்றான்
 செங்கோலே (௩)

எட்டா னைகளுஞ் சமைதவிர வுரகா திபனு
 மிளைப்பகலக்
 கட்டா நின்ற வரியகழல் பகைத்தார் முடியிற்
 கதிர்பரப்ப
 வொட்டா ரளக்கும் பெருந்திறையா விமையோ குலக
 ழுடுருவக்
 கொட்டா நிற்க மும்முரசும் புரந்தான் மனுவின்
 குலமணியே. (௪)

எழுசீர்க் கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்.

பொங்க விப்படி ஆயிர்பு ரந்தேழு
 புடவி தன்னைவ லஞ்செய்வான்

சிங்க ளத்தவர் யவனர் பப்பரர்
 சினர் கோனகர் கேரளர்
 வங்கர் குச்சரர் கூச்ச ரத்தவர்
 கோச ளத்தர் வணங்கவே
 துங்க பந்திரி தண்பு னற்சொரி
 தூய திண்கனா மேவினான்.

(சு)

கலிகிலைத்துறை.

அம்பை யின்கனா துதற்குணை னடிபணித் ததற்பின்
 னம்பை யின்கனா யுடையிடத் திறைவனைக் கண்டு
 பம்பை யின்கனா யுகிய நாநனைப் பணிந்து
 செம்பொ னம்பல வாணை வணங்கினான் சேந்தான்.

அறுசிக்கழிநெடிலாசிரிய வீருத்தம்.

கனலுருவ மாநிருத்தான் மலர்க்கையின்மான் பயந்தக
 லுங் கங்கை யாடன்
 மனமுருகி வெதும்புமற்றை மலைமானுந் தளருமென்
 றே வடிவ மெல்லாம்
 புனலுருவ மானவனை யமிர்தகதிர் புனைந்தவனைப் பொ
 ருந்துங் கோடி.
 தினகரனை நிகர்த்தவனைத் திருவானைக் காவானைச் சேனி
 த்தானே.

(ஏ)

வெண்ணாவ் னிழலானே யகிலாண்ட நாயகியா மேனை
 யின்ற
 பெண்ணாவ லுடனனைக்கும் பெருமானே மாணிக்கப்
 பிறங்கல் போலும்

வண்ணாவல் ஷசர்புர மெரித்தானே பேருங்கருளே
வழியா நிற்குங்
கண்ணாவல் எணிந்தமிடற் றரனையென் றடிபணிந்து
கவித்துப் போனான். (௮)

வேறு.

பொன்னி கடந்து சிவசங்கை முதலார் தடங்கல்
புடைகுழ
மன்னி விளங்குஞ் சிராமலையில் சிசரக் கொழுந்நை
மணந்தகுழற்
கன்னி மயிலை விழிகுளிரக் கண்டா னுடலங்
கனிப்புற்றுன்
சென்னி வணங்கி யடிபணிந்து நடந்தான் மேலைத்
திசைதனிலே. (௯)

வேறு.

காவல னின்பொடு மேறிசை யின்புடை கானில்
வரும்பொழுதார்.
மரவுகை யுந்திறல் வீரம்தங்கய மாவுகை
யுந்தகையோர்
மேவுதல் கண்டெதிர் சிறியு டன்றழல் வேகமி
குந்தலைநேர்
கூவியு கைந்தெதி ராகந டந்தொரு கோழிதொ
டந்ததுவே. (௧௦)

மேலெழு மண்களை யாவியு மென்சிறை வீசுமி
குந்தெழுகால்

கூசு

செவ்வந்திப்புரீணம்.

போலெழு மிந்திர ஞாலமெ னும்படி போய்மறை
யுந்தனாமேல்

வாலை யறைந்திடு மோடிவ ருந்திசை மாறிவ
ருந்தனையே

கோலுமி ருஞ்சிறை தாழ்மு கங்கொடு கோதிவ
கூர்ந்திடுமே. (103)

வேறு.

மரங்களி லொளிக்கு மிள வரையிடைக் குதிக்கும்
வீரர்

சிரங்களை நெருக்கும் வாசித் தலையின்மேற் செறியுந்
யானைக்

கரங்களி லிருக்கும் பாகர் கவசமே லிருந்து
மேலம்

பரந்தனி லுகையுந் தீண்டிற் றடித்தெனப் பறந்து
போமே. (104)

மன்னவன் ருனையெல்லா மருண்டதி சயிப்ப
வேழச்

சென்னியிற் செறிந்து சென்னி கவிகைமேற் செறிந்த
போது

பன்னிரு கரத்தோன் கோழிப் பதாகையா
னாகையாலே

யிந்நில வாசங் கோழிக் கவிகையா னென்ன
வானான். (105)

சூரீவர்த்தித்தசருக்கம்.

சூரி

வேறு.

கொதியாப் பறந்து கவிகையினுங் குதித்துச் சென்னி
 குஞ்சரத்தை
 யுலுதயாச் சரண முள்ளமுந்த முகமுள் ளமுந்த
 ளுள்ளமுந்தப்
 புதைதயாக் குருதி நதிப்படியா மதவா னையினும்
 பொங்கியது
 மதவா ரணத்தைத் கண்டக்கால் விடுமோ மற்ற
 வாரணமே. (மீச)

கலிவிருத்தம்.

பார்த்தனர் மன்னரும் படைக்கை வீரரு
 மார்த்தனர் படையெலா மதிச யிர்த்தன
 கூர்த்திடு கணையயில் பூரிசை விந்கொடு
 வேர்த்தன ராசனும் விலக்கி னானோ. (மீரு)

அறுசீர்க்கழிநெடி லாசிரிய விருத்தம்.

வலத்தினிற் பறந்து மீள விடப்புறம் வளைந்து
 போந்து
 நிலத்திடை நடந்து வான முகட்டிடை நெடிது
 பாய்ந்து
 சலத்தினிற் குதித்து மேகத் தலத்திடை யடங்கி
 யைந்து
 புலத்தையு மடக்கா யோகி மனமெனப் போயிற்
 றன்றே. (மீசுர)

இத்தல வாசியாலிப் பறவைபோ ரிழைத்த தாகு
 முத்தம் தலம்பா மிங்கே யுறைவது தரும மென்ன
 ன்

செவ்வந்திப் பாணம்.

வத்திலக் தனந்த் கோடி யரமிய மரச விதி
சித்தி மாட கூடங் கோபுரஞ் செய்வித் தானே. (௧௦௮)

கவிவிருத்தம். ௨

மன்னர் விதி நிறைந்ததை மாளின்மேற்
பொன்னி லாமணித் தேராரணம் பொங்குநன்
மின்னு மேக மிவையென விண்ணவர்
'வன்ன வில்லு வளைத்தது போலுமே. (௧௦௮)

போத கந்தின் மதந்தி போதலின்
மாதர் கண்டு மருண்டு வனமுலைச்
சீத சந்தனத் தாற்கண செய்கநன்
மீது சென்றுநம் விதி புகுவோ. (௧௦௯)

செம்பொ ருட்குப் பிரித்திடு செல்வர்க
டம்பு யத்திற் றழுவி மயங்குவர்
ரம்பு யத்திரு வன்ன மடந்தையர்
தொம்பு சுற்றுங் கொடிக ணிகர்க்கவே. (௧௧௦)

தத்தை மார்வினே யாடிய தண்கழன்
முத்தி ராசி புகுந்து டிகற்கிடை
யுய்த்த மாரித் துனியொ தெர்ந்திடு
மெந்து மாரி விழுவன போலுமே. (௧௧௧)

ஆடு மஞ்ஞை யனைய மடந்தையர்
பாடு மங்கல வள்ளையின் பாடலுந்
தேதாடு தங்கு கூரும்பெழு சும்மையு
மோடு தேரினுருளையி னோசையும். (௧௧௨)

வெங்க ளிற்றின் விரிந்த விரக்கமும்
மைங்க திப்பரி யாலு முழக்கமுஞ்
சங்கொ ளிப்பதுந் தாளமி சைப்பதும்
பொங்கொ ளிங்கட லேழும் பொருவுமே. (௨௩)
மைய லேற்ற வனங்கொ ளனங்களை
பைப நீக்கி யழைப்பது போலவே
தைய லார்க டமனியத் தாமனைச்
செய்ய புதச் சிலம்பு புலம்புமே. (௨௪)

வேறு.

பற்றிய படிகமண் டபத்தின் பாங்கரிற்
சுற்றிய மரகதச் சிகரந் தோன்றுதல்
கொற்றமென் கனகபங் கயத்தின் கோல்வளை
புற்றவ னுறங்கிடு முததி போலுமே. (௨௫)

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்.

நக்கசெங் கமலத் தாது குடைந்ததி
னறவ மாந்தி
யெக்தர்வெண் மணற்குன் றேறி யிருஞ்சிறை
புலர்த்துந் தும்பி
செக்தர்வெண் பிறையை வாட்டுஞ் சிறுதுதன்
மடவார் கொங்கை
மைக்கருங் குவளை மாலை மாலையில்
வைகு மன்றே. (௨௬)

அரவுகொப் புளிக்கு நஞ்சு மமிர்தமு
மொழுகப் பார்வை

முருகுகொப் புளிக்கு முல்லை முகையென
விளங்க மூர
விரவிகொப் புளிக்கும் வெய்லி விருகுழை
யெறிப்பச் செங்கைக்
குருகுகொப் புளிக்கப் பந்து பயிலுவார்
கோடி பேரே.

(2௭)

பொற்கலா பார மின்னப் புணர்முலைக்
கலன்க னோங்க
விற்கைமா ரனையும் விற்கும் புருவவில்
விழியம் பேவக்
கற்கொணு மழலை யன்னங் கலாபமா
மயூரஞ் சூழ
நற்கழங் காடிப் பாடு மாதரந்
நகர மெல்லாம்.

(2௮)

எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.
மூசு வண்டு வாச முண்டு முகிலிடத்து
முரலவே
மாசில் கெண்டை மீனிரண்டு வள்ளை மீது
துள்ளவே
பூசல் கொண்ட வாளி யைந்து பூங்கரும்பு
பொழியவே
பூசலின்க ணடுகின்ற மாத ரந்த
ஆரெலாம்.

(2௯)

சூர்வீதித்தசருக்கம்.

சூர்

மழைத வழந்த சிகர கூட மாந கர்க்குன்
வைகினு

னழக மைந்த குங்கு மக்குழம்ப ளாவி
யறுபதங்

கொழுதி யங்க ராக நுங்கி மங்கை மாதர்
கொங்கையா

லுழுத சந்த னந்தி மிரந்த வொளிகு லாகி
மார்பினுன். (கூய)

தபன மண்ட லஞ்செ றிந்த சயில மன்ன
வொளியதா

மிபம் டங்க லெழுது செம்பொ னுச லத்தி
லெய்தினு [கை
னபிற யங்கள் பெறுகு நும்பை யனைய கொங்
மங்கைமா

ருபய செங்கை கவரி வீச வுச லாமு
தாரினுன். (கூக)

கவிநிலத்துறை.

தோன்று மிக்கதை நிறுத்திமேற் கதையினைச் சொ
ல்கேன், கான்று தேன்கமழ் வாரிசங் குவளைசெங் கழு
நீ, ரான்ற சண்பகங் குருந்துமல் விகைதள வளைத்து,
முன்று காலமு மிறையவற் கணிந்தனன் முனிவன்.

எந்த நாணமக் கிறையவ னருள்செயு மென்றே
புந்தி மேவுற நினைந்துமா முனியுறை பொழுதி

எய

செவ்வந்திப்புராணம்.

னைந்து மாமுக னேவலா லழைக்க வந்ததுமோன்
மந்த மாருதங் கொணர்ந்தது புதுமலர் மணமே. (௩௩.)

இன்ன பூமண மெதுவெனத் தெளிகிலா னிறைவன்
சொன்ன பூமண மிதுவென மனத்தினுற் றுணர்ந்தா
னன்ன போதினை யரிபயற் கரியவற் கணர்ந்தார்ச்
சென்ன பேற்றி தென்பெற வருள்செயா னென்றான்.

தாணு வானவற் கிம்மல ரணிந்தவர் தம்மைச்
காண வேண்டுமென் றிருந்தன னவன்றுயில் கனவி
ணை றுமட மாதர்நம் வரவெலா நானே
வேண வாவினாற் றெளியலா மறைந்து நீவினவில்.

மனதி னெண்ணமு முடிந்தடுமெனச்சொலி மறைந்தா
கனவு தீர்ந்தபி னற்றையின் கடனெல்லாங் கழிந்தாள்
னினை கன்றவல் லிருளிலோர் புறத்தொளித் திருந்நா
பனக நாட்டினு மடந்தையர் நடந்தனர் பரவ. [ன்]

மண்ணி னிற்சிவ தடத்தொரு பிலத்து நல்வழியா
னண்ணி யற்புத மடந்தைப் பொழுவரு நடந்து
புண்ணி யச்செழும் போதுடன் புதன்றிடு பொருள்க
ளெண்ணி ரட்டியுங் கொணர்ந்துவர் தருச்சனை யியற்றி.

மின்னை நேருவார் வலஞ்செய்து வணங்கினர் மீண்டார்
மன்னு மாதவ நெழுந்தனர் முன்புபோய் வளைத்தான்
கன்னி மார்களு மதிசய மிதுவெனக் கருதி
யென்ன காரண மிவனமைத் தடுத்தவா நென்றார்.

எண்ணில் காலமா விருட்பொழு திடையிவ னெய்தி
யுண்ண லார்பதந் தொழுதுமீண் டெம்முல கடைவோங்
கண்ணி னுலெமை பொருவருங் கண்ட்தாக் கானோம்
புண்ணி யாபுகல் யாவனீ யெனமுனி புகல்வான்.

என்ற னுமமுஞ் சாரனென் றிசைப்பரீ திருக்கச்
சென்று மாதவ ரிருடியர் மானவர் தேவர்
நன்றி யாலர னருச்சனை புரிவதே நன்மை
யன்றி மங்கைய ரருச்சனை புரிந்திட லாமோ (சுட)

அஞ்ச சுத்தியும் புரிந்துநல் லாகமந் தடைவே
வஞ்சி மங்கையர் பூசனை முடிப்பது வழக்கன்
றஞ்ச லிப்பதே கருமமலி தடுக்கழி வென்று
னஞ்ச கற்றிய காருட பியற்றிய நாவான். (சுக)

உத்த மத்தவ னிவ்வணஞ் சொலவவ ருணாப்பார்
பத்தி பெற்றவர் யாவரும் பணியலாம் பரனைப்
புத்த னாவ ரெறிந்தது சிலைகொலோ போதோ
முத்தி பெற்றவ னல்லனோ வேடனு மொழிவீர். ()

யானே யேழுத லெறும்பது கிடையதா வனைத்தும்
வான் நாடனை வழிபட வில்லையோ மலரான்
ஞான முற்றவ ரல்லரோ கிரியையி னடப்போ
ரோனை யோர்க்கெலாம் பத்தியே மூலமென் றிசைத்தார்.

வீர வேல்விழி மடந்தைய ரிவையெலாம் விளம்பச்
சார மாமுனி மொழிவனீ ருணாத்தது தகவே

யிரவன்பினர்க் கருளுப தேசமு மெய்திற்
சேருநன்கனி பாலுடன் கலந்திடு செயலாம். (சச)

பாவு கூர்விழி விடத்தினுற் கடிதடப் படத்தான்
மருவு நீன்மணிச் சுடிகையா லரவென வரலா
லுரக நாட்டுறை மடந்தையர்க் கொருபுடை யொப்பீர்
தெரிக்க லேனுமை யாவநீ னொனவுனா செய்வார். (சரு)

நாக நாட்டுறை யிறையவன் புதல்வியர் நங்க
னாக மாகவே யித்தலத் தெழுவரு மெய்திச்
சோக நீங்கிடப் பாதலப் புதுமலர் தொடுத்துப்
பாக வான்மதி முடியவற் கணிசுவோம் பரவி. (சசு)

கலிவிருத்தம்.

தத்துவங் கடந்தவர் தாயி னல்லவர்
பத்தருக் கினியவர் பரம யோகியர்
சித்தருக் கெரியவர் திருவி னாயகர்
புத்திரர்க் கரியவ னென்று போற்றினார். (சஎ)

கலிநிலத்துறை.

அரிவை மீரும் தருச்சனை மீழுகிய ததற்கே
குரவர் பாலுப தேசமு நலமெனக் கூறப்
பரவி நல்லுப தேசநீ ரருள்கெனப் பகர்ந்தார்
தெரிவை மார்களுக் கிருளினு னவனுப தேசம். (சஅ)

அடிக் ளேயுமக் கடியவர்க் கடியமோம் பதிக்கு, விடை
கொ டேகுவோ மெனச்சொலிப் பதத்தின்மேல் விழந்

தார், படவ ராவிறை புதல்விய ரொழுவீணப் பார்த்துத்,
தொடர்ப தானதன் பிறவியின்வரவெலாஞ்சொன்னான்.

இற்றை நாளிலென்கனவினி லிறையவ் னெய்தி
யுற்ற வங்களைக் காண்பது முதலெலா முறைத்தான்
கற்றை வாரகுழன் மடந்தையீ ரவ்வணங் கண்டேன்
சுற்ற மாயினீ ருமக்குநங் கருத்தினைச் சொல்கேன்.

பாத லத்தினீர் கொணர்ந்தவிப் புதுமலர் பலவும்
பூத லத்திலே கொணர்ந்துநல் லருச்சனை புரியி
னேத மற்று முத்தியா மெனவிறை யிசைத்தா
னாத லிற்புது நாண்மலர் வேண்டினே மதற்கா. (௫௧)

உங்க ணாட்டின்யாம் வருகுவோம் வருந்திற் முழையீர்
தங்க நாட்டிய நிறத்தினீ ரொனச்சொன்ன றவத்தோ
னெங்க ணாட்டினீர் வருகுவ தரிதரி தென்றார் [டியார்.
கோங்கை நாட்டமென் றிரண்டினுங் கொலைசெயுங் கொ

டிலம தாம்வழி யுலகெலாங் கடுவிரூட் பிழம்பு
விலகொ ணாதி யாவது மாசுண விடீ
ரில்கு மன்னனைக் காணவு டிருமையுண் டெவர்க்கு
மலர் மக்குவந் தெய்துமோ வருமையோ வறியோம்.

என்று கூறினார் யாவையு மிறையவ னியற்கை
யன்றி வேறிலை யடியவர் நனைவெலா மனிப்பான்
சென்று போதுமென் றுரைத்தனன் யோகியர் திலக
என்று நீரொழுந் தருள்கவென் றவருமுன் னடந்தார்.

சிவந்த டக்கரைப் பிலவழி முனியுடன் சென்று
தவமு தற்றனை யொருபுடை நிறுத்தியே தந்தைக்
குவகை யுற்றிடத் தவமுனி வரவினை யுடைத்தார்
பவம கற்றினான் றனையழை யெனவவர் பணித்தார்.

வந்த மாதவ முனிவனைத் தவிசின் மேல் வைத்திட்
டெந்த மாதவ மியற்றினே னீர்வரவென்றா
னந்த மாதவ 'னுரைசெய்வா னுலகமா மனைத்து
முந்து மல்லிகை யுரும்பென முடித்திடு முதலே. (௫௬)

வைய முண்டவன் றன்னையுந் தாங்கிடு மணியே
யைய னுடலை விழியினு ளருந்துநல் லமிந்தே
மெய்ய தாகவே வியாகர ணங்களை க்ஷிரித்தோ
ய்யு மாறுளை யடைந்தன ளெனவவ னுரைப்பான்.

வந்த காரியம் யாதென வுரைசெய்வான் மணச்செவ்
வந்திமாமலர் வேண்டியே யிவ்விடை வந்தே
னெந்தை யாயரு ளென்றன னெழுவரு மிசைத்தார்
தந்தை பான்முனி பிறப்புமற் றவன்செயுந் தவமும்.

மாத வத்தனே நறுமலர்ப் புதலைமண் ணுடனே
கோத கற்றியே கொண்டு போ துக வெனக்கொடுத்திட்
டாத வற்கினை யானசெம் மணிகளு மணித்து
மேதி னிக்கணை யருச்சினை புரிகென விடுத்தான்.

தன்க ணங்களிற் சிலர்தமை யழைத்திவர் தமக்குப்
பின்பு சென்றிடு மெனச்சொன னவருடன் பெயர்ந்து

மின்கு லவமு னடந்துநீள் பிலவழி மீண்டு
வுன்பி லாமுனி யவையெலாங் கோயின்முன் வைத்தான்
• கலிவிருத்தம்.

வாமுனி கொணர்ந்தசெவ் வந்தி மாமுத
றரணியுந் தரணியிற் றருநல் வேண்டியோ
விரிசதூர்க் கரங்களை யூன்றி மேற்றிசை
யிருளுறு பாதலத் திறங்கி யிட்டதே. (௭௬)

முகிழ்நகை யினமுலை முளரி வாண்முகப்
புகரயில் விழியினூர் புலவி நீங்கினூர்
மகிதல மிசைந்துசெவ் வந்தி வந்ததென்
றகிலமு நிறைந்துசெவ் வந்தி யானதே. (௭௭)

மேனிறை கங்குஷின் விரிந்து வெள்ளிய
பானிறை பூடுக்கணம் பலவுந் தோன்றுதன்
மாதிலம் பாதல மலனாக் காட்டுமுன்
வானமுங் காட்டிய வாறு போலுமே. (௭௮)

அறுசர்க்கழ்நெடிவாசிரிய விருத்தம்.

அட்டமா நாகந் தம்முட் குணதிசை
யாவந் தங்க

ளிட்டமா மிறைவ னீந்த புதன்மல
கெடுக்கும் போது

கொட்டியே பழுது பார்த்துக் குயிற்றெனக்
கொடுத்த வெள்ளித்

தட்டமா மென்னக் கீழ்பாந் சந்திர
னுதயஞ் செய்தான்

(௭௯)

கலிநிலைத்துறை.

கோத்த நித்தில மணியென மதியுடன் குழுமிப்
பூத்த மீனெலா மகன்றன விடிந்தது பொழுது
வாய்த்த மாமுனிக் குதனியாய் மகபதி வகுத்த.
வேற்ற மானதின் பதலைபோற் கதிரவ நெழுந்தான்.

அந்த வேளையி னொருமொழி யுனாசெய்வா னமல
னிந்த நற்புதன் முதலையிவ் விடத்திலே யிசைத்தா
லந்த நற்புத லொன்றுநூ றனந்தமாய் வளரும்
புந்தி யுற்றநம் மடியர்கைத் தானமே போல. (௬௬)

கலிவிருத்தம்.

அம்மொழி கேட்டபி னதனை யாங்கவன்
மெய்மலை மேற்றிசை யடைய வித்தினு
னம்முத லனந்தமா யரும்பி யெங்கணுங்
கொய்மலர் விரிந்துதேன் கொப்பு ளித்ததே. ()

சிவதடப் புனலினுற் றெளிந்த போதுகொய்
துவகையிற் சங்கரீ ரொருங்கு வீசியே
தவமுனி யனுதின மிறைக்குச் சாத்தினுன்
கவலையும் பாவமுங் கரந்து போயவே. (௬௮)

பொறைநிறை தவமுனி புனைந்த தாரினு
லறுகணி முடிப்பிறை யழகு பெற்றது
மறுவற வனைந்தசெவ் வந்தி மாலையாற்
பிறையொளி விடுவது பேச வேண்டுமோ. (௬௯)

கவிநிலைத்துறை.

சார மெய்த்தவன் கதையினை யிடையிலே தடுத்தாப்
பார முற்றதோர் கதையினை யுமக்கு நாம் பகர்வோஞ்
சூர் வர்க்குநென் றியற்பெயர் படைத்திடு சோழன்
றா ணிக்கெலா மன்னைபோன் முன்னவ தரித்தான்.

ஏழு மாமுழ வாரணத் துச்சிமே விருந்தோன்
வாழி குக்குட முயர்த்தொரு மயின்மிசை வருவோ
னாழி மாதவ னெனவுயி ரனைத்தையு மளித்துக்
கோழி மீதினி விருந்தனன் பெரும்புகழ் குயிற்றி.

அந்த நாளிலோர் தினத்திலே மிருகயாத் தினைக்கு
வந்து கானகத் துலவிநற் றிரிசீரா மலையின்
முந்தி யேகினான், பின்னருஞ் சாரமா முனிவன்
கந்த மார்வனத் தருகினுந் திரிந்தனன் கங்குல். (எஉ)

ஏக வீரனும் வேட்டைகொண் டெவ்வுமல் விரவி
னாக கன்னிய ரொழுவரு மவ்விடை நடந்து
பாக நாரிய னருச்சனை புரியமுற் படியே
சோக நீக்கிடு சிவதடங் குடைந்தனர் தொகையாய்.

கவிவிருத்தம்.

யுவதியர் கோதையி லொழுகு தேனினு
லவரவர் கயல்விழி யஞ்ச னத்தினுற்
குவிமுலை யெழுதிய குங்கு முத்தினுற்
சிவதட முழுவதுஞ் சேறு பட்டதே. (எச)

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்;
வேட்டைமேல் விருப்ப மாகித் கரையிசை
யுலவும் வேந்தன்
கோட்டுவார் முலையார் மூழ்கிக் குளித்திடுஞ்
செயலை நோக்கி
நாட்டமா யிரங்கள் வேண்டு மெனச்சொலி
நைந்தான் பின்னைத்
காட்டுமான் கவர்வான் மின்னார் கலையெலாங்
கவர்ந்து போனான். (௭௭)

ஆபமங் கையர்க ளீரொண் னாயிர
ரன்று வைத்த
நூயமென் கலையை வாரி யொளித்தவச்
சுதனை போலச்
சேயமென் கலைக ளெல்லாஞ் சீருட
னெடுத்தாக் கொண்டு
மாயமோ வென்ன மற்றோ ரிடத்திலே
மறைந்து நின்றான். (௭௮)

கவிநிஷத்துறை.

கன்னி மார்களு மூழ்கிவந் தேறினார் கரையிற்
பொன்னின் மேகலை சொரிந்தன பதத்தின்மேற் புனலை
யன்ன மாதரைச் சிவதடப் புனலெனை யகலா
தின்னும் வாருமென் றழைத்தடி பணிந்ததா மெனவே.
வைத்த வெல்லையிற் றேடினார் கலைக்கோ மாளு
கிச்சு டக்கரை மெய்தியாற் கவர்ந்தவ ரென்றார்

*சத்தியம் மிவை கவர்ந்தபேர் தாம்விடத் தழுவும்
கொத்த விந்தன மாவோ யெனச்சொலி யுளைந்தார். 1)

இன்று பூசனை விலக்கிய பாவியிங் கெவனே
வென்றுகூறினொந் திரங்கின ரவர்களுக் கெதிரோ
குன்று போலிறை நடந்தனன் மடந்தையர் கூட
நின்ற மாசுண மிறைத்தன விடங்களா நெருப்பை.

கடுவி றைத்தடு கனலெலாங் கருடமந் திரத்தாற் [ன்
பொடிப டுத்தின் புனலிடைப் புகுந்தவன் போன்ற
வடவை யொப்பெனும் விடத்தினைக் கருடமந்திரத்தாற்
றண்டப டுத்தினு னிவனெவ னெனவதி சயித்தார்.

ஒதி மம்பொரு நடையினுர் பயந்துநின் றுரைப்பா
ராதி மன்னனீ யென்பதுன் வடிவின லறிந்தோம்
பேதை வஞ்சியர்க் கிடர்வினைத் திடுவோ பெரியோர்
நீதி யல்லவு நல்லற மல்லவு நினைந்தாய். (அக)

அலைவ கற்றுவ வுயிரினுக் கழகனை யளிப்ப
வுலக னுக்கெலா முதவிய மகிழ்ச்சியை யுடைய
கலையெ னப்படு மறுபத்து நல்லையுங் கடந்தோ
யிலகு மெங்கலை பறிப்பது நீதியோ வென்றார். (அஉ)

தூம முண்டிருண் டலைதருங் குழலியர் சொல்ல
லும் னென்னவே யுரைசெயா தேகின னுரவோன்
மும வேலினுன் விரவேள் சூரவா துத்த
நாம னாடிது வல்லவோ வென்றுபி னடிந்தார். (அங)

௨௩

செவ்வத்திப் டிராண்ம்.

சூர் வர்க்கனு மொழிகுவான் மடந்தைமீர் சொன்ன
பேரெ மக்குள துமக்குநா னிழைத்தது பிழையோ
வேலொ டுத்தசீ றொழுவரி லொருவனா யிசையுங்
காரணத்தினுன் மறைந்துநான் வாரினேன் கலைமை.

அன்ன தாகுமென் றவரவர் கலையெலா மளித்துச்
சொன்ன போததற் குடன்படா தவர்களுஞ் சொல்வார்
மன்ன நீயென்மத் தந்தைதாய் கொடுத்திட வடையா
தின்ன வாசகம் பகருவ ததுபழு தென்றார். (அரு)

அரவ நாட்டவர் கடற்புனி யரசருக் காமோ
விருளை நேர்விட மமிர்துடன் சேருமோ வென்று
ரசனோ துவா னுரகநாட்டவர்மணி யன்றோ
விசவி போலவெம் முடிபின்மே விருக்கும தென்றான்.

உங்க ணாட்டிறை யருளிநா லுங்களை வடைதற்
கெங்க ணாட்டினின் றும்முடன் வருகுவே னென்றான்
செங்க ணாட்டிய மலரொலாஞ் சிவனடி சேர்த்துத்
தங்க ணாட்டினி லணுகினா ரரசனாந் தாமும். (அரு)

சூதடுத்தபூண் முலையினுந் தாதையைத் தொழுது
பாத லத்துநின் பெருமையும் வளமையும் பார்க்கப்
பூத லத்தினோ ரரசனீங் கணைந்துழும் பொழிவின்
மீத டுத்தன னெனச்சொல விறைவனும் வியந்தான்.

ஆயி ஈம்பனா டவியினுன் வருகவென் றருள
வாயி லாளருங் கொணர்ந்தனர் மனுகுல மணியைத்

கோயில் வாயிலைக் கடந்தவ னுறையிடங் குறுகித்
தூய தான்மிசைப் பணிந்தன னழகுமேற் றுளும்பு.''

அதில மன்னனும் வளவனை யனைத்துவந் தருளி
மகரநான்முதத் தவிசின்மே லமைவுற வைத்துப்
புகரி வின்னமிர் தளாவிய பனிமொழி புதன்றான்
சகல பாரமு மொருவனாத் தலைமிசைத் தரிப்போன்.

அனைய வாசக மவன்சொல வரவநாட் டரசே
புனையு நின்னெழில் காணவும் புதழவும் புகுந்தா
லுனது கண்கள்போ லாயிரத் திரட்டிக னுளவோ
வினிய நாவும்ப் படியெனக் குள்ளவோ விடையே.

ஊர்ப் ரிப்பவர் நாட்டினை யளிப்பவ ருலகின்
சீர்ப் ரிப்பவர் சிறுபுக முனந்தமாய்ச் சிறக்குந்
தன்ப ரிப்பது நிகனென மலரினான் சமைத்த
பார்ப் ரித்துகின் றனிக்குகின் நகமையார் பகர்வார்.

அன்ப னேயென மொழிந்தனன் மொழிந்தவற் கனந்த
னன்ப மாகவொன் றுரைசெய்வா னெமதுநா டெங்கு
முன்பு கார்விட நிறைந்ததிப்பொழுதுநின் மொழியாற்
றுன்ப நீங்கியின் னமிர்தமா யினதெனச் சொன்னான்.

விடைகொடுத்தனன் வளவனும் பெயர்ந்தொரு விதி
யிடைவ குத்ததோர் மாளிகைத் தவிசின்மே லிருந்தான்
படைம ணிக்கல மமிர்தம்வெண் டீர்மரம் பளிதந்
கொடைம லர்க்குலஞ் சந்தனம் விடுத்தனன்றொகையா.

இந்தி ரன்பெருஞ் செல்லமா மெனுமவை பெயல்லா
மேமந்து தன்புல னூரவே மகிழ்ச்சியா லயின்றான்
வந்து கங்குலுங் கழிந்தது மற் றைநா ளனந்தன்
முந்து போவைக் கெய்தினு னனந்தனு மொழிவாக்.

அந்த வாரிதி யுலகினு மிறங்கியிங் கருகில்
வந்த காரிய மெதுவென் டுனாசெய்வான் வளவன்
முந்து நல்வினை கொணர்ந்தது முனிக்குநீ தருஞ்செவ்
வந்தி நின்றபுகழ் போலவே கிளைத்தது மண்ணில்.

இன்னு மெங்கணுட் டில்லன விரண்டுள குளத்துச்
செந்நெல் வெற்றிலை யெனச்சொனான் மொழிகுவான்
சேடன், மன்னர் மன்னவெம் மிடத்தினிற் சிறிதுநா
ள் வைகப், பின்ன ரேகுனக் கவையெலாந் தருகுலோ
ம் பெரிதும். (கூள்)

ஈதி ருக்கவென் னுயிர்க்குயிர்த் துணைவன் யென்றே
யோதி யிப்படி மகிழ்த்திடு நாளிலே யொருநாள்
பூத லத்திலுன் சேனையெத் தனையுனைப் புணரு
மாத ரொத்தனை பெயொன டுனாசெய்வான் வளவன். (1)

ஒங்கு நாற்கட லுமித்தடீர் ருலகமென் னுலகந்
நீங்க லாதவை நிறுத்திவெம் பகையெலாந் தீர்த்துத்
தாங்க வேண்டிய தெத்தனை யத்தனை தானே
பூங்கை மாதரு மிருவொன் மனத்தினைப் போல்வார். (1)

காடு காடெலாஞ் செந்நெலும் பூகமுங் கரும்புங்
கோடு முத்தமிழ் கமலமு நிறைந்திடுங் குளங்கண்

மேடை யெங்கனு மிரதிபோன் மடந்தையர் வினோத
மாடல் பாடலுண் டமரத்தே வாலய மனைத்தும்: (௮)

மந்த ராசல மெனப்பல களிற்றினம் வயங்குஞ்
சுந்தனுடவித் தலையிலே தடைபடுந் தபனன்
சுந்த ரானன மடந்தைய ரணிமணித் தொகையா
லந்த காசமு மிலையவர்க் கரியது மிலையல். (௮௧)

பன்ன சாலைபு மறையவர் வேள்வியும் பயிலு
மன்ன தானமே முதலிய தானமு மகலா
மன்ன னோமுதற் குடிசளும் பலவுள மகவான் யின்.
பொன்னி னுடெனப் பொன்னிநா னொருநா புடை

அங்க திறகம லாலயம் வேதவா ரணிபங்
கங்கை சுற்றிய வம்பல மம்பர்மா காளம்
புங்க நற்பதி புதலிவெண் காடரன் புதலூர்
மங்க லக்குடி கஞ்சனூர் சேய்ஞலூர் வழுலூர். (௮௩)

வையை யென்றொரு நதியதன் கரையிலே மதுரை
மைப னீக்கிழ தலமிரா மீச்சரம் வடக்கே
சாய்பன் வைகிய வதிகைநென் கோவலூ ரருணை
துய்ப கம்பையிற் காஞ்சியென் றொருதலந் துலங்கும்.

கச்சி மாநகர் தனக்குநீர் வடக்கிலே காசி
பச்சி மத்திலுங் குணத்திலு மருங்கிலும் பலவுண்
டச்சு தன்குதன் கோயிலு நதிக்கு மனந்தங்
குச்ச ராதினே முதலிய தேசமுங் கோடி. (௮௫)

பர்ப்பு தங்களும் பலவுள மணிதளும் பலவுள்
பீர்பு தங்களும் பலவுள வென்றிவை யறைந் தான்
சர்ப்ப ராசனு மகிழ்ந்துசிங் காதனத் தவிசு
மெற்செ றிந்தசெம் மணிமுத லானவு மீந்தான் (௮௬)

மற்று மொன்றவற் குரைசெய்வான் மன்னவா வுன்னைப்
பெற்ற தந்தையேழ் பிறவியிற் பெறும்பயன் பெற்றான்
கொற்ற வேந்தர்கள் பலருள றொனினுமிக் குணத்தைத்
கற்ற வேந்தனீ யன்றிவே றொருவனாக் கானேன்.

கூறு கின்றநின் மொழியினு லுடலெலாக் குளிர்த
வினு கொண்டின் னெழிலினு லெமதுகூர் விழிகள்
பேறு கொண்டீ வருதலா லுலகெலாம் பெறுங் கைத்
மாறு கண்டிலேன் மருகனீ யாடுதல் வழக்கால். (௮௭)

இருவ ருண்டுதோள் புணருதற் கெனவுரைத் திட்டாய்
நிருவொ ருத்தியே போதுமோ மார்பகஞ் செறிய
விரிவு மிக்கதன் றோவினு மொருதிரு வேண்டும்
பொருவி லென்மகள் காந்திமா மதியையும் புணர்வாய்.

மன்னர் மன்னனே யெனச் சொனான் வள்ளுண்மகிழ்வுற
றென்ன நீபணித் திடினும்பா னியைவதே யென்றான்
பன்ன காதிபன் பணிகளுக் குரைத்தனன் பணிகள்
பொன்னி னுடெனத் தமதுநா டனைத்தையும் புனைய

சேடர் சேனுயர் வா பிலை நெருக்கினர் தேரா
லாட ரங்கெலார் தமனிய் மணிகளா ல்மைத்தார்

மாட மாளிகை தொறுமணிக் குடநினை வைத்தார்
கூட கோபுரம் புனைந்தனர் நேத்திரக் கொடியால்.

இமச லங்களைத் தெளித்துமான் மதப்புன லிறைத்திட்
டமரர் கூற்பக வனமெனக் காவள மமைத்துத்
தமனி யத்தனி மண்டபங் கோயிலுட் சமைத்துக்
கமல் நாயகி யுறையுளா மெனும்படி கண்டார். (௮௮)

அந்த மண்டபந் தன்னிலோ ராதர மமைத்தார்
வந்து சூரவா தித்தனு மிருந்தனன் மதியு
மிந்து மாமதி யெனவொரு புடையமர்ந் திருந்தா
டந்தை யானவன் கொடுத்திட வேற்றனன் றுரை.

ஓம் வேள்விமுன் வரைந்தனன் வலம்புரி யொலிக்கக்
காம வேளுட னிர்திபோ லிருந்தனன் கலந்து
மாய் னங்கவர்க் களித்தனன் றரணியு மணியுந்
தாம வாரமுஞ் சேடியர் பலருமா தனமும். (௮௯)

பணிக ளானவை விடைகொடு போந்தன பணிந்து
மணிசூ லாமுடி யனந்தனும் புகுந்தனன் மனையிற்
ற்றணிவி லாமயற் காந்தியும் ளைவனாந் தழுவி
யணிகொ ளின்பவா ரிதியிலே மூழ்கினு ரழுந்தி.

தாரு மாலை யு மயங்கிடக் கருங்குழல் சரிய
வேரு முத்தமுஞ் சொரிந்திட மேகலை மிழற்றக்
கூர வேல்விழி சிவந்திட விளர்த்திடக் குமுதம்
வார றுமுலை நாஞ்சிலா லுழுதனன் யார்பை. || (௯௦)

கலிவிருத்தம்.

முற்றிடை யகன்றன கழன்ற முத்தணி
 சிற்றிடை யவனொடுஞ் செறிந்து சூழ்த்தன
 பொற்றொடி யெனுமுழை பிடிக்கப் போர்மதன்
 மற்றொரு வலைகொடு வளைத்தல் போலுமே. (௩௮௭)
 பரிபுர மொருதாஞ் சிலம்பப் பல்கலை
 யெருதரம் புலம்புற வுவரி யாகிய
 சுரதவிஞ் சையிலவன் றோளிற் றுஞ்சினான்
 வனாமிசைப் படர்ந்திடும் வல்லி போலவே. (௩௮௮)

கலிநிலத்துறை.

ஆன்ன மேயெழு பிறப்பினு முனைப்பிரிந் தகலே
 நென்ன வேபுகழ்ந் துடைத்தன நெழுபிறப் பிகந்த
 பின்ன ராயினு மென்னைநீ ரகன்முளம் பிணிக்குங்
 கன்னிமாருடன் புணருவீ ரொனச்சொலிக் கலுழந்தரன்.

வாடி னான்மலர்த் திருமுகங் கருகினான் வருந்தி
 யூடி னுளவ னூடலை யுணர்த்தின னுணர்ந்து
 கூடி னூரவ ரிருவருங் கலவியிற் குளித்துத்
 தேடி னூர்தமை யறிகிலா ரிராப்பகல் சிந்தும். (௩௮௯)

உருகி யிப்படி முயங்குநா ளினிலவ னுணர்ப்பான்.
 முருக லர்த்திரு மடந்தையே யுனதுபூண் முலையா
 மிரும ருப்பினு லொசிந்தறு பதஞ்சிறை யிழந்து
 மருளி சைக்கொடு தவழ்ந்ததுன் றார்மிசை வண்டு.

இந்த வண்டொரு காலமுன் போலமுன் னிருந்த
 நந்த னந்தனி ல்லையுமோ வுரையென நயின்று

எந்த வாக்கம் பிரிவுணர்த் தியதென வயர்ந்தா
டந்தை பாலவன் குறிப்பையு முணர்த்தினு டனீத்து.
மகளு னைத்தசொல் விடத்தினுன் மயங்கிய மன்ன
னிகல் னையா னிறுத்துவன் வருந்தனீ யென்று
னிகரி லாதுல களிப்பவ னல்லனே நிருபன்
பகரில் யானும்ங் கவனுடன் செல்வது பரிவால்.

போகி மன்னனும் வளவனை யழைத்துநின் புவிக்கு
நாக வல்லியுஞ் செந்நெலுந் தருகுவோர் நானே
யேகு கென்றுதன் மனையிடைப் புகுந்தன னிப்பான்
மேக வல்லிகு ராவதற் கிருளிலே மொழிவான்.

அரிய விங்கமொன் றெந்தைப் பர் விருக்குமங் கதனைப்
பரவி யீரொழு பானாடி முடியின்மேற் பரித்தான்
புரவ லன்றனை யீரந்துகொண் டென்பதி புகுந்தாற்
பேரிய விற்பமுஞ் சித்தியு முத்தியும் பெறலாம்.

என்று கூறினான் மற்றைநாள் வளவனங் கெழுந்து
சென்று சேடனுக் கோதினா னொருபெருஞ் சிறப்பை
யன்று செந்நெலும் வல்லியு மருகனுக் களித்துக்
குன்ற மென்னவே மணிகளுந் நிகுகளுங் கொடுத்தான்.

அண்ண லேயினு மளிப்பதே துனக்கென வறைந்தான்
மண்ணி லேயெனக் கரியன விலையொரு வாழ்நாண்
டெண்ணி லுன்னிடத் திலிங்கமா மிறைவனைப் பூசை
பண்ண வேண்டுமென் றுனாத்தன னனந்தனுந் பகர்
[வான்.

எங்கி னைக்கெலா முறைமுறை வழிபடு மிவிங்க
முங்க னுக்குநான் தருகுவ தன்றென வுரைத்துச்
சங்கை யுற்றுள மெலிந்துதன் மனையிடைச் சார்ந்தான்
கங்கு லிற்றுமில் கனவிலே யிறைவனைக் கண்டான்.

மின்கு லாமுடி யனந்தனுக் குரைசெய்வான் விடையோ
னன்பி னுனுனைப் போலநின் மருகனு மதிச
னரின்ப மேனியொன் றிரண்டுகு றுகநா மிருப்போம்
பின்பு வேண்டிய தொன்றவற் கருளெனப் பெயர்ந்தான்

புற்ற ராவர சமனை மகிழ்ந்திருள் புலந்த
மற்றை நாளெழுந் தருச்சனை மனையிலே வந்தா
னற்றை நாளிரு கூறதா யிருந்தன னமல
ஹற்ற பாதிபை மருகனுக் கருளியொன் றுரைப்பான்.

அசித லத்திலே யிருப்பனன் மகிதலத் தவனீ
மகனொ ருத்தியிங் குறைவது முறையல மன்னா
ததைப டைக்கலா மரும்பொருள் படைக்கலாந் தருமம்
புகழ்ப டைக்கலா மிவளுடன் புலியைநீ புரந்தால்.

வாழு நாளிலே தனைப்பரித் தவனாயும் வருத்தித்
தாழு நாளிலே சரணமென் றவனாயே சாரு
மேழை போன்முலை வளருநா ளிடைக்கிட ரிழைத்து
வீழு நாளினுங் காப்பதே கடனென்ன விரித்தான்.

கூர வாளுமொன் றளித்துமின் னுடன்விடை கொ
டுத்தான், சூர வுதவ ன்னந்தனை யணங்குடன் றொ

முது, புரகத்திலே யணைந்தான் கங்கையிற் றடிந்து,
வாரணத்துரி புனைந்தவன் சிராமலை வணங்கி. (௭௩௩)

மாச கற்றிய கோழிமா நகர்தனின் மன்னி
யீச ஐக்கன காலயத் தணிபெற விருத்தி
நாச மற்றதோர் திருவிழா நவங்களா நடத்திப்
பூச னைக்குவேண் டியதெலா முதவினான் புரிந்து
கலிவிருத்தம்.

செந்நெலுடன் வெற்றிலை செழந்தகொடி யெல்லா
மேந்நிலமு மாகவென வெங்கணும் விளைத்தே
மன்னனுல கத்துயிர் வளர்த்துவரு நாளிற்
பன்னகத லத்திசில பத்தியின் மிகுந்தாள். (௭௩௪)

அறுசீர்க்கழிநெடிஸாசிரிய விருத்தம்.

அண்ண லிருநா ளருச்சனையைத் தினமுங் கொழுந
னனுமதியாற்
பண்ணி யடிசி லயின்றிடுவ தல்லாற் புனலும்
பருகியிடா

ணண்ணு நியதி தவறாது நடத்தி வருமந்
நாள்களிலே

வண்ண வயிற்றா லிலையினிளங் கருப்பம் பிறைபோல்
வளர்த்ததுவே. (௭௩௫)

கருப்ப முகிர்த்தந் தவறாதே காலா னடந்து
கயிலை யெனும்

[ந்து

பொருப்பின் கொழுந்தி னடிகொழுவா னொருநா ணட
போம் பொழுது

நெருப்பின் குழவி யெனும்பரலா விளைத்தா ளுயர்ந்து
 நெடிதுயிர்த்தாள்
 விருப்பம் பெருஞ்ஞ் சேடியர்கண் டனைத்தா ரசைத்தார்
 விசிறியையே. (நா.கூ.௭)

அன்னங் கனிக்கப் பிடிக்கக்க நடந்தா
 னஞ்சா றடியளவு
 மின்னு மயர்ந்து மூச்செறிந்து விழுந்தா
 னங்கோர் வெள்ளிடையின்
 மன்னன் விடுத்த சிவிகையிலு மேற
 டிரும்பி மனைபுகுதா
 ளின்னுஞ் சிவனை யிறைஞ்சியலா லயிலேன்
 புனலு மென்றானே. (நா.கூ.௮)

வீர விரத மவன்பிடித்துத் தனைபு
 மறந்து மெலிவுற்றாள்
 சார முனிவன் வனமெனவே தாரா
 கிரகஞ் சமைத்தார்க
 ளீர வளற்றுச் செங்களப மிறைத்தார்
 சொரிந்தா ரிமசலநல்
 லார வடங்க ளணிந்தார்கள் படுத்தார்
 கழுநீ ரகவிதழே. (நா.கூ.௯)

அயர்ந்து மடந்தை வருந்துதல்கண் டடியார்க்
 கெளிய வருட்கடலுஞ்
 சயம்பு வடிவா யவளெ திரே யிருந்தா
 னந்தச் சங்குனை

வியந்த மெனவே கற்பகப்பூ மலரைச்
 சொரிந்தார் வானவர்கள்
 வியந்து பணிந்து வலம்புரிந்து மீண்டாண்
 மனைக்கு மென்கொடியே. (ராசுட)

சூர வருந்த னதிசயித்துச் சூலிக்
 கிரங்குஞ் சூலிகனக்
 காச மதினுங் கோபுரமு மணியா
 வயமு மமைப்பித்துத்
 தேருஞ் சிறப்புந் திருநாளு மகபூ
 சனையுஞ் செய்வித்தான்
 வீர விரதமுன்பேபல நடத்தி
 வந்தாண் மென்கொடியே. (ராசுஉ)

சான்றானி குழவி தனையனூர்தன் சூரவன்
 றனிலு மெண்மடங்காய்ச்
 சான்றான் மையினு லறநெறியாற் சிவநூற்
 றெளிவாற் றகைபெற்றான்
 மூன்றாம் பெயரான் முடிவாக நாற்பத்
 தாறு முடிமன்னார்
 பூன்றா குதிகேர் மகமுடித்து மகவா
 னுலகம் புக்கனரே. (ராசுஉ)

சூரவாதித்தச்சருக்க முற்றிற்று.
 ஆக சருக்கம் கூ-க்கு திருவிருத்தம்-நாகையிசு.

சிவமயம்.

உறையூழித்த சருக்கம்.

கலிவிருத்தம்.

ஐம்பதாந் தலைமுறை யதனி லேயொரு
வன்பராந் தகனெனு மன்னன் றோன்றினான்
மின்குலா மணிமுடி மன்னர் மேனியிற்
புன்புலா னிணமழை பொழியும் வேலினான். (௧)

அவனிநு புயத்தினுக் கமைந்த மான்றிருப்
புவனமா தேவியோ டிலகம் போற்றினு
னிவனிலை யிருக்கமு னியம்புமாமுனி
சிவனது பணிவிடை செய்ய லுற்றனன். (௨)

புராந்தகற் கவனல ரொடுக்கும் பொங்கரிற்
பராந்தகற் கணிமலர் பறிக்க வந்தொரு
பிராந்தகன் மலரொலா மெடுத்துப் பெய்துகொண்
டராந்திகழ் வேலினாற் கணிய நல்கினான். (௩)

அம்மலர் மன்றலுக் கடிச யித்தனன்
செம்மறன் முடிக்கணி சிறப்பெண் ணாமலே
யிம்மலர் தினந்தரு கென்று கூறினான்
மெய்ம்மலர் வணிகனும் விடைகொண் டேகினான்.
மாலையிற் றுயின்றனன் வனத்தில் வந்தினங்
காலையிற் புதுமலர் கவர்ந்து போயினு

ஹயத் தினுக்கவை யனிக்கு மாமுனி
சோலையிற் புகுந்தலர்த் தொகையைத் தேடினான்.

இங்கிவை கண்டிலே னெம்மை பாள்பவர்
சங்கரன் முடிமிசைச் சாத்தி னுர்களோ
வங்கதை யறிவதற் காக வவ்விடைத்
கொங்கவிழ் சிலமலர் கொண்டு போயினான். (௬)

நானணிர் திடுமல ரன்றிச் சங்கரன்
மேனியிற் கண்டில னழுது விம்மினான்
கானகப் புதுமலர் களையக் காவலன்
நேனகப் புனைந்துதன் நேவிக் கீர்தனன். (௭)

அவ்வலர் பகிர்ந்தவ ன்ளிக்கும் போதினின்
மொல்லுந் தீறையிடு முறுவன் மாதரா
விவ்வலர் சிவன்றனக் கினிமை யாதலாற்
சைவல வோதியிற் றரிக்க வஞ்சினான். (௮)

காவலர் காவலன் மகிழக் கைதவப்
பூவலர் வாணிப லுதவும் போதினில்
யாவலிவ் வனமதி ஷெய்தி னொன
மாவனத் தின்முனி மறைந்து நின்றனன். (௯)

பத்திர னுறெனப் படைத்த போதினைக்
குத்திர வாணிபன் கொய்யு மெல்லையிற்
கைத்தலம் பிடித்தவன் கழுத்தி லேதன
லுத்தரி யந்தனைச் சருக்கி யுந்தினான். (௧௦)

செவ்வந்திப்புண்ணம்.

முன்பிடித் தீர்த்திடு முனியைத் தள்ளியே
ஒன்புடைக் கயவனும் வலிதி நெய்தினான்
பின்பிடித் தனனீவன் பின்னு முன்னுமாய்
வன்புடைக் காவலன் மனையி னண்ணினான். (௮௩)

ஆயிரத் தாமுறை யரச வென்றான்
வாயிலைப் புரப்பவர் வரச லென்றான்
தூய்வே ரத்தன நெறியிற் றேன்றியே
கோயிலுண் முனிவனைக் கொண்டு போயினான். (௮௪)

கலிநிலைத்துறை.

மன்னர் மன்னனு மெதிர்கொடு முனிவனை வணங்கி
பொன்னு லாவுநல் லாசலங் கொடுத்தெதிர் புகல்வர்
னென்ன புண்ணியஞ் செய்தன னீவரவென்ற
னன்னை போலுவா பெவர்க்குந் புகலிட மின்றே.

கலிவிருத்தம்.

பாதலத் தினும்புதல் கொணர்ந்து பல்பகல்
பூதலத் தினிற்புனல் பொழிந்து பொங்குநிற்
கோதற வளர்த்தலர் கொய்து தார்செய்து
நாதலுக் கணிசுவே னாளு நாளுமே. (௮௫)

அப்புதல் வனத்திடை யளிகள் செல்லினுந்
தப்புத லரிதுமற் றெவருஞ் சார்கிலார்
மெய்ப்புது மலரிவன் கொய்து மேனி
னிப்புலை யனைத்தடிந் திடுக வென்றான். (௮௬)

ஆடர வணிபவற் கலங்கல் பெய்திடுங்
கூடையை யரசவா பறித்துக் கோடலு
மேடனிழ் தொடையெறி ப்த்த னென்பவ
ரோழுவெங் கரிமிசை மழுவை யோச்சினர். (10௬)

வீழ்ந்தது கடகரி களிற்று வேந்தனுஞ்
சூழ்ந்தது கொடுத்திடு துயர்க்கென் றோளையும்
போழ்ந்திடு கெனச்சொலிப் புனையு மாமுடி.
தாழ்ந்தன னதுபெருந் தரும மானதே. (10௭)

பழுதெனத் தள்ளிய மலரைப் பண்டொரு
முழுமதி முகத்தினு ளெடுத்து மோந்தனர்
செழுமலர் தொடுப்பவர் கண்டு சென்றவன்
குழலினைப் பியுத்துமென் குமிழைக் கொய்தனர்.

மங்கைதன் கணவனு மரசன் வந்திவ
ளங்கைமுன் பற்றிய தலரை யாதலாற்
செங்கையைத் தடிந்திவள் வினையைத் தீர்க்கென
வெங்கணு மவன்புக ழிசைக்க வில்லையோ (10௯)

புழுச்சமை மலக்குவை புஷ்ப நாறிய
வழுக்குட லீரல்சீ வழியுஞ் செய்பக
முழுக்குட லுதிரநீர் மூளை யின்பொதி
யழுக்குட லதைப்பொரு ளாக வெண்ணுமோ. (௨0)

உழுநரிக் கணங்களுக் குதவு மொன்பொருள்
கழுகினுக் குணவுகட் டியக ளாஞ்சீடந்

தழலினுக் கிந்தன மான சட்டக
மேழிலுறப் புளையினு மிருப்ப தல்லவே. (௨௪)

நரம்புட னெலும்புதோ னட்ட புன்குடில்
வரம்பறு பிணியெலா மெடுத்த வான்கலந்
திரங்குத னனாயிடர் புதைத்த சிற்றறைக்
காம்பையென் றறிந்திலை கொற்ற வேந்தனே. (௨௨)
கலிநிலத்துறை.

கடிகொ ணீல நுண் மணியெனக் கரும்புழுக் கலந்து
பொடிகொ ணித்தில மாலைபோற் றவளவீர் பொருந்தி
வடிகொண் மாவென வவைக்குளே வருந்திடு மயிர்க்கோ
முடிகொள் கங்கையான் விரும்பிய மலனாகீ முடிப்பாய்.
கொச்சக்கலிப்பா.

எட்பகவு மன்பில்லா ரிவ்வுடலிவ் வாற்றிருந்தாற்
பெட்புறுவர் பேதைமுதற் பேரிளம்பெண் ணீராக
வுட்புறம்பா வைத்தா லுகிர்ப்பருந்தும் வாயசமு
முட்கமுருங் கல்யாணம் பண்ண முயன்றிடுமே. (௨௪)

பௌவநிகர் காலன் பறித்துயிர்கொண் டேகிஞ
லிவ்வுடல மிந்தனப்பூ மெத்தையின்மே லெய்தியெரி
கொளவும் பொழுது சுடுநாறிக் காட்டுமன்றிச்
செவ்வந்தி மாலைமணங் காட்டுமோ தேர்வேந்தே.

அறுசேர்க்கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்.

சண்பகத் தயில நீவி யிமசலந்

தனமுய வாட்டி

யெண்புகை கொடுத்து நானி மெழுகித்தா

துறுத்து மோதி

வேண்புகை நிறத்து'மாய்ந்து வேண்டலை

யான போது

நண்புகை விடாம லிந்த நறுமல

ரணிசு வாயோ.

(௨௬)

வேறு.

மின்போ லழியும் வயிற்றுமை வடிவா யழியு

மேய்யுருவாய்

முன்போ லழியும் பிறந்தழியு ட்டவா ருடனே

முயங்கியதன்

மின்போ யழியு நண்த்தழியும் ட்டுப்போற் றிரிந்து

பெயர்ந்தழியும்

பென்போல் லென்து மிவ்வுடல நிலையாதழிந்து

போய்விடுமே.

(௨௭)

கலிவிருத்தம்.

சிவன்றனை யிகழ்ந்தொரு கதையைச் செய்தபோர்

சவம்படு பொழுதவர் தசையை நாடியே

யுவந்துவந் தருந்திய கழுகு மோரியுந்

கவர்ந்தது கசந்தரு வருத்துக் காலுமே.

(௨௮)

சிவனது திரவியஞ் சிறிது கொண்டவர்

நவவிதம் படுமெழு நரகு நண்ணுவா

ரவலவெங் குழிகளிற் கிருமி யாகுவநர்

குவலயந் தனிலொரு கோடி சன்மமே.

(௨௯)

௨௨ செவ்வந்திப்பிராணம்.

மெய்க்கடுங் கூற்றுவன் படையில் வெம்புவார்
செக்கிடை யனாகுவா ரழலிற் றீகுவார
துகதமும் பினியுமாய்ச் சமல்வர் குகரங்
குக்குட மாகுவர் கோடி சன்மமே. (௬௦)

மானிய சிலம்பநி மகமை யென்பது
தானியந் தனமணி தான மென்பது
மனிறை கோயிலுள் விதிந்த பண்டமு
பானுயர் கொடியினு னமித்து செய்ததும். (௬௧)

தண்டிமுன் கொடுத்திடு தாரு மாரமு
முண்டது முடுத்தது மற்று முள்ளவு
மெண்டரு கோயிலின் புறம்பி லெய்திய
வண்டணி தொடையலுங் தொளர்நன் மாட்சியோ.

அல்லலை யுடையவ ரமுத கண்ணீர்
செல்வமன் னவர்கெடத் தேய்க்கும் வானொன்
சொல்லிய மொழிசெனித் தொளைக்கு ளேபுக
விலலையோ வுடற்பய னிழந்த மன்னனே. (௬௨)

வாலிபம் பெருசிலக் கிழமை மாண்பொருண்
மேலறி விலாமையி லொன்றி மேவிலுஞ்
சிலமுங் குடிமையுஞ் சீதைபு மாலிவை
நாலுமுள் னவர்கெய னவில வேண்டுமோ. (௬௩)

விழிதெரிந் திருக்கவுங் குருடு மேவுவர்
மொழிதெரிந் திருக்கவு மூக ராகுவர்

பொழிமது வன்றியு மயக்கம் புணுவ

ரழிதரு காலமா மரசர் வண்ணமே.

(௩௫)

திண்புகழ் படைப்பதும் பகையைத் தேய்ப்பது

மண்புகழ்தளிப்பது மன்னர் பேரணி

வெண்கலை மூசுதல் கவரி விசுதல்

புண்களும் படைத்திடும் புனலு மாடுமே.

(௩௬)

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்.

அந்நனி ரநனைச் சாரா ரரும்பய மறுக்குஞ் சேநா

மந்திர மறப்பர் தூலோ ராதலான் மகமுண் டாகா

வந்திரன் முதலா வுள்ள விமையவ ரவியுண் கொள்ளார்

கந்தரஞ் சிறிது நல்கா காவலன் டுகாடுமையாலே.

இன்புடை யறங் ணல்லோ ரினையவர் குரவ ராகத்

தன்பெருங் கிளைகள் சுற்ற மந்திரத் தலைவ ராக

மன்பதை கனிக ளாகத் தானைகண் மணிவிழாக

வன்பெலாம் வடிவ மாக வரசுமேல் வளரு மன்றோ.

கலிநிலைத்துறை.

தெருண்ட சிந்தனை மன்னவ னீதிநூ றிசையி

னுருண்ட தேரின னென்னுமு விழிகளுண் டெகின்

மருண்டு மன்னளும் விழியொளி மறைந்திடின் மற்றை

யிரண்டு கண்ணினும் பயனிலை யாகுமே யென்றான்.

கற்பு மங்கையர் நிறையெனும் வரம்பினைக் கடந்தால்

வெற்பு துங்கிட வானகம் புவியின்மேல் விழுந்தா

என்பு மன்னவன் செய்யகோல் வளைந்திடு மாநா
லுற்பு லஞ்செறி மாலையாய் விளக்குவா ருண்டோ.

வேலி யானது பயிரினை துகர்ந்திட விழைந்தாற்
கால னாருல குயிரொலங் கவர்ந்திடக் கனன்று
லால மன்னையர் புதல்வருக் கருத்துவ ரானால்
வேலை வேலையைக் கடக்கிலார் விலக்குவார் வேந்தே.
அறுசர்க்கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்.

சிலையின் பிளவு நிலப்பிளவு மணலின் பிளவுஞ்
சிறந்தபுனற்
றலையின் பிளவு மெனநான்கு வகையாம் வெகுளி
தனையுடையோர்
தொலைவி னாகம் புன்கிலங்கு நரராய்ப் பிறந்து
துயருழப்பார்
மலையுந் தகர நிழலுடனே மலையுங் களிற்று
மன்னவனே. (௨௨)

கவிநிலைத்துறை.

சொல்லு கின்றவன் றனையிறை தகுதியிற் றொழுது
நல்ல வாசகம் போலவே நகைமொழி நகிற்றி
யல்லில் வேறலர் பறித்தவன் றனையெதி ராக்கி
யில்லை யோவலர் பறித்தியோ சூளுரை யென்றான்.
பூவ ளிப்பவ னுணாசெய்வா னிவர்மொழி பொய்யே
காவை யென்னிரு விழியினுற் கனவிலுங் காணேன்
யாவ் ரிப்படி செத்துபோ னார்களோ வென்று
நாவ் ழற்குட மொழிந்தன னரசனு நவில்வான். (௪௪)

அழிவு காலம் தாகையா லலொடுப் பவனைப்
 பொழிவி லேபுகா ததத்துவோம் போமெனப் புகனருன்
 வழுவி லாமுனி மன்னரோ தக்கனார் மகம்போற்
 புழுதி யூடுமும் மகமுமென் றுரைசெய்து போனான்.
 செற்ற மாகவே யிப்படி மொழிதலுஞ் சினந்திட்
 டிற்ற மன்னவன் வனத்திலே யொருமல ரின்றி
 சித்த சித்தகீ கொண்டுவா வென்றன னிருப்பன் [டாட்ட]
 கொற்ற வேந்தனைப் பணிந்துவா ணிபன்விடை கொண்
 அறுசர்க்கழிகெடிலாசிரிய விருத்தம்.

முடிந்திடு மரசர்க் கோர்நான் முடியாத

பழியுண்டாக

வெடித்தபோ தெல்லா மென்னாழ் வெடியாத

போதிந் கொய்தா

னெடுத்தசெவ் வந்திப் போதி னெதிர்படு

கிழலா மென்னக்

சுடிந்திகழ் விசும்பிற் றுரா கணங்களு

மறைந்த வன்றே.

(சுஎ)

குரவனா முனிக்கு நாமுன் கொடுத்தசெவ்

வந்தி நாட்போ

தரசனாற் கவரப் பட்ட தெனநனைந்

தரவ வேந்தன்

வரவிடு கனகச் செந்தா மரைப்புது

மலரைப் போலே

அக

செவ்வந்திப்புராணம்.

யிரவினை யகற்றிக் கீழ்பா லிரவியு

முதயஞ் செய்தான்.

(சஅ)

கலிநிலைத்துறை.

வண்டு னுதழு நெடுத்தசெவ் வந்திரான் மலநாக்
கொண்டு மாமுனி காணவே வணிதனுங் கொடுத்தான்
கண்டு நெஞ்சநொந் திறைவச்சந் தியிலே கலுழந்தான்
பண்டு மாபினை பெரித்தவ ரவனுடன் பகர்வார். (சக)

அஞ்ச லஞ்சனீ முனிவனே யவனைநா மழிப்போ
நஞ்ச மன்னவன் றனதுறை யூரிலே நண்ணி
மஞ்ச லாஹி மாவிரை மறுகெலா மருவி
யிஞ்சி சூழுமிந் நகரெழு தினத்திலே யிறக்கும். (௩)
அரன ருச்சனை புரிசுவோ ரடிபனைப் பணிவோர்
குரவர் சொற்படி யொழுகுவோ ரிரந்த் தொடுப்போர்
நராமு திச்சியோ ரருமறை சிவாகம நவில்வோர்
திருவு டைப்பணி புரிசுவோ ரருமகஞ் செய்வோர்.

துன்று கற்பினார் யாவருங் கேளுமின் சொல்கே
னின்னு தொட்டெழு தினத்திலிப் பதியிறந் தேரு
மன்றி லுற்றவ ரானையாற் சொரியுமண் மாரி
யன்ற முக்கழி வாகிய வேந்தனு மழிவான். (௩௨)

சுற்ற மோடவன் றானையுங் கயவருந் தொலைவா
ரிற்றை நாளிது சிவனுப தேசமென் றெவர்க்குஞ்
சொற்று வாவென வுணைசெய்தார் முனிவனுந் தொழுது
மற்றை நாளுடை யூரிலே யுணைத்தனன் மறுகில்.

தூய ரானவ ரக்கண மேசெலத் துணிந்தார்
நீப ரானவ ரசங்கதி யாடியிற் செறிந்தார்
நாய ராமென வருள்செயுஞ் சிராமலைத் தலைவர்
வரீயு ஷோடெழு முகிலையும் வரவழைத் துணைப்பார்.

சந்த நான்மறை முனிவனை யிகழ்ந்தவன் றருஞ்செவ்
வந்தி நாண்மலர்த் தொடையலும் புனைந்திடு மன்னன்
பந்த மாகிய கிளைகளோ டழிந்திடப் பதியும்
வந்த மாமென மறைத்திடு மெனச்சொலி விடுத்தார்.

தாமு மந்தகர்க் கெதிர்முந் மாகிமுற் றலத்துக்
கேழ மாகவே புறங்கொடுத் திருந்தன ரிப்பான்
மாமு கிற்கண மிடித்ததிந் தொழுந்துமண் மழையைத்
நீழ் கங்கனா லிறைந்தன புனகையுஞ் சிறநி. (௫௬)

சண்ட மாருதஞ் சழீன்றுறை யூலொஞ் சலியா [துக்
வெண்டி சாமுகந் திரிந்திட வொன்றிலொன் றெடுத்த
கொண்டி கீழ்விழ வெறிந்தன பலபல குவையாய்
மேண்டி ரண்டன மலைபெருங் குழவிகண் மான. (௫௭)

கூற்ற மன்னவன் றிவினை வினைத்திடுங் கோழி
கூற்ற டைந்துபில் குழிகளா யுயர்ந்தது கிழக்கிற்
காற்று வந்துதன் கரங் களாற் கீழிலிங் களைய
வேற்று மண்களைச் சொழிந்தன போன்றன மேகம்.

மாட மாளிகை மறைந்தன மறைந்தன மணித்தே
ராட ரங்கெலாம் புதைந்தன புதைந்தன வகங்கள்
கூட கோபுரங் கருந்தன கரந்தன குளங்கண்
மேடு பட்டன காவுட னாவணவீதி. (௫௮)

அந்த மாமுனி யுரைத்ததை யசங்கதி யாடி ,
யிந்த வாருயி ரிழந்தன மெனக்கரைத் திடுவர்
தந்தை தாயருக் கிரங்குவார் கலுழுவார் தளர்வார்
மைந்த ரானவர்க் குருகுலா ராயினர் மாக்கள். (௬௩)

மழைந னக்கிடு குடையெனக் குழவியான் மறைப்பார்
தழைசெ விப்புநர் முகமந மருப்பினைத் தந்தி
புலம்ப ரப்பீய வாயிடைச் சிலர்சிலர் புகுவா
ரழவி றைத்திடு புயலினுக் கஞ்சவா ராளுர். (௬௪)

ஒருவ ருக்கிடை யொருவர்வந் தொளித்தொளித் தெ.
துங்கிப், பரிவ ருத்தனை பண்ணிடு மவனெனப் பயில்
வார், வெருவி யந்தன திலவறை செயச்சிலர் வினாவார்,
புரமெ ரித்திடு பொழுதினி லடிணைபுப் போன்றார்.

பாவி மன்னவன் தன்னகம் படுத்தாய் பார்த்துந்
தேவி தன்னுடன் பரியின்மேற் குடதிசைச் சென்றான்
மேவு மவ்விடந் தன்னினு மண்மழை விழுந்த
வாவி கொண்டவன் வடதிசைக் காவிநி யடைந்தான்.

சென்னி யவ்விடைத் திரும்பவு மவன்பெருந் தேவி
தன்ன தாகிய கருப்பமெய் முதிர்த்திடுந் தளர்வாந்
பொன்னி யாற்றிடை விழுந்தனள் புலையிற் புலைய
னென்னு மன்னவன் திரும்பிவந் தவளையு மெடாமல்.

உயிர்பிழைத்தடி லேதுவிந் தேனுமுண் பாமென்
செயிரிழைத்த சொற் படியவன் வினாவுடன் சென்றா

உரைபூரழித்தசருக்கம்.

௨௬

னயிர்க்கு ழித்திடு காவிரிக் கரைபுகு மளவிற்
றுயர்பு டைத்துநொந் தவனெடு வீழ்ந்தது தூகம்.

நூவு மன்னனு மறைந்திடப் பொழிந்தமண் மாரி
காவி னீன்றகண் மலொலாம் பறித்துமுன் கவர்ந்த
பாவி யென்றிவன் விருப்பமா னதுகெடும் படிக்குப்
பூவி னுன்மறைந் திடுவது போன்றன புயல்கள். (௬௬)

பிறைமு டித்தவர் முனிவின லயிர்மழை பெய்த
ததையி லித்தனை யாயிரந் தலமென வறியு
முறைக ளிட்டன போன்றிருந் தனவுறை யூரிற்
குறைய தந்திசை திசையெலா நிறைந்தமட் குவைகள்.

கண்ணி னொருட் பெருமழை பொழிந்திடுங் கடவுண்
மண்ணி னுன்மனை பொழிந்திடு முகிவினை மாற்றிப்
புண்ணி யஞ்செயா வளவனு ரழித்தது போதும்
விண்ணி லேகுமென் றுரைத்தனன் மறைந்தன மேகம்.

கலிவிருத்தம்.

வன்னி வண்ணர் மலரை முடித்திடுஞ்
சேன்னி பட்ட திறமுறை செய்தனம்
பொன்னி யாறு பொருந்திடர் மூழ்கிய
கன்னி மாதின் கதையை விளம்புவாம். (௬௭)

கலிநிலைத்துறை.

மேனி றைந்தெழ வருந்தியும் புனலிடை வீழ்ந்துஞ்
சூனி றைந்துகொண் டிரும்புனற் சுழிகளிற் சுழன்று

மாணி றைந்திடு கொடியவர் திருவரு ளாலே
தானி றந்தில னொழுகின ளணுகின டடத்தை. (எல)

கடையி லேயருந் தவம்புரி பவனருட் கண்ணன்
பிரம மாந்தி யென்பவன் குலத்தினும் பெரியோ
ளரிவை யவ்விடை வருதல்கண் டெடுத்தன னவடன்
றேரும் ருந்துய ரகற்றினு னடைவிலே தேற்றி. (எக)

தந்தை யானுன தச்சமுந் தளர்ச்சியுந் தவிர்வா
யெந்த ளுறவன் தேவியுன் னாமயா தென்றா
னந்த னுள்ளே யன்னையே யந்தனே யருளே
யெந்தை யேபுனக் கடைக்கல மடைக்கல மென்றான்
திரிசி ராமலே யிறையவர் திருவுள்ளு சிதைத்த
புரவ லன்னுயிர்த் தேவியான் புவனம் தேவி [ன்
சொரியு மண்மழைக் கச்சமாய் மனுசுலந் தொலைத்தோ
குரக தந்தனே யுதைத்தன னென்னையுங் கொண்டு.

அச்ச மாய்விழுந் தாற்றிலே மிதந்துனை யடைந்தேன்
கச்ச வார்கழ லரசனெவ் விடத்தனே காணே
னெச்ச மானது வேண்டிழிக் குலத்தினுக் கென்று
பிச்சி யாகியு முயிர்கமந் திருத்தனன் பிழைத்து. (எச)

யீய வென்றழு துடைத்தன் ளந்தண னவனைப்
பைய வேகொடு சென்றுபோய்ப் புகுந்துதன் பதியின்
மையில் கற்புடை மனைவியோ லொத்தனன் வனத்திற்
றையல் வந்தது மவளது பெருமையுந் தகவும். (எடு)

உறையூர்முத்தசருக்கும்.

சூக

கலிவிருத்தம்.

கருப்பமா னதுகிறை கமலச் சீதையை
விருப்பமாய் வளர்த்தவான் மீகர் போலவே
யுருப்பமுங் குறைவிலா தமிழ்த நன்புன
றருப்பண நிகர்மணித் தாம மாலிகை. (எசு)

சந்தன மிமசலம் பளிதந் தண்மலர்
கந்துக மம்மனை கழங்கு பைங்குளி
கந்தர வோதிமந் தோழி மார்களுந்
தந்தன னவளது தளர்ச்சி நீங்கவே. (எஎ)

இன்புட னிப்படி யிருந்து நாளிலே
யொன்பது திங்களு நிறைந்த தொள்ளிழை
தன்புடை மருந்துவத் தலைமை மாதரை
யன்புட னமைத்தன எனன்றி டாமலே. (எஅ)

பூரண கருப்பமாய்ப் பொறையு யிர்த்திடுஞ்
சீரிய தினத்திலோர் முனிவன் சேர்ந்தன
னோறையுங் கரணமும் யோக முஞ்செறி
வாரமு நன்மையாய் வருதல் கண்டனன். (எசு)

திரிபுவ னப்பெருந் தேவி பெயின
மொருகடி கையிற்பொறை யுயிர்த்தி டாதுகொள்
பெருநல மெனச்சொலிப் பெயர்ந்து போயினு
னரிவையுஞ் சரணமே லாக நின்றனள். (அடி)

முற்றிழை முனிசொலு முகுர்த்தந் தன்னிலே,
பெற்றனள் குழுவியைப் பிறையை நேரென

நித்தமும் வளர்ந்தது நிதியுஞ் சாதக
முற்றிடு தினத்தினி லோலை தீட்டினார் (அக)
சுண்டிதன் றுயுட னிருந்த கோமக
னாண்டொரு நான்குசென் றழகின் வீறினான்
நாண்டிய பெருப்புதழ்ச் சோழ மண்டலங்
காண்டக வெங்கணங் கான மானதே. (அஉ)

அனபுடைச் சாரமா முனியு மத்தலந்
தன்பொருட் டாகவே யிறந்த தன்மையால்
வன்புடைந் காவலன் மந்தி ரிக்குழா
மின்பமுற் றறையுமன் விடந்தி லெய்தினான். (அங)

தொல்லையி னமைச்சரோச்சோழ மண்டலம்
புல்லிதா யிப்படிப் போத னீதியே
வல்லிய முயர்த்தவன் மரபிற் றேன்றினே
ரில்லையோ தேருமி னென்று கூறினான். (அச)

அமைச்சருந் திருவுள மாகி லையனே
யுமைக்கிறை யருளின லுலக மேழையுஞ்
சுமக்குரல் லொருவனைச் சோழன் றேன்றலை
யிமைக்குமுன் கொணருவோ மென்று கூறினார். (அரு)
காவலன் காவிரி கடக்குங் காலையிற்
றேவியும் புனலிடை வீழ்ந்து தீரமுற்
றூவியோ டிருந்தன ளறிமி னென்றனன்
யாவரும் புகழ்முனி யிருக்கை பெய்தினான். (அசு)

உரைபூரழித்தசருக்கம்.

செரு

சட்பதங் குடைமதத் தறுகண் யானையைக்
கட்படம் புனைந்துதண் களாயி னேகெனக்
கொட்புற விடினது கொணரு மென்றுதம்
முட்தலந் தமைச்சர்க ளொருமித் தேகினார். (அ௭)

முனிவனுக் கிவையெலா மொழிகு வாமெனத்
துனைவொடுஞ் சென்றுதங் கருத்தைச் சொல்லின
ரனைவரு முயலுமென் றருளி னானவர்
களைதளிற் றனைவிழி கட்டி யேவினார். (அ௮)

அரசிப நடந்துல களைத்துந் தேடியே
களைபொரு காவிரிக் களாயிற் சண்பக
மருமலி திருகில மருங்கிற் சென்றது
திருமகன் சிதைத்தனன் சிற்றி லவ்விடை. (அ௯)

சேறுமகா ருடனவன் சிதைக்குஞ் சிற்றிலின்
மறுவறு கடகரி வந்து முன்பணிந்
திதைமகன் றனைக்காத் தெடுக்க லுற்றது
சேறுமகா ரனைவரு மிரிந்து கூவினார். (௧௦)

தாயனர் யடைந்துநின் றனையின் றன்னைவர்
தாயிருங் களிதெடுத் துசைத்த தென்றனர்
வாயினி லறைந்துகை வயிற்றில் வைத்தவ
யேவந் தணனுடன் ரொழுது சொல்லினார். (௧௧)

அந்தண னவ்விடை யணுகு மெல்லையிற்
றந்தியுந் துதிக்காஞ் சலித்து நின்றது

சிந்தையி னுணர்ந்திறை தேவி யேகரி
விந்தன் மிவன்பதந் தெழுது கென்றன். (கூ2)

செந்நன் பதந்திறிற் கிரியி னுச்சியி
னேறிய கதினொன வெடுத்த நொண்கரி
கிறிய மந்தக மிசையிற் றேன்றினான்
தேந்நன் சிவன்செய லென்று தேவியே. (கூ3)

திருநல மறையவர் மல்கைச் சீர்தினு
ரநுமறை யந்தன னாகி கூறினா
னொருநிக் கோடுகி ழிருந்த வுள்ளடி
யிருநிக் கோடுமே லிருந்த வுற்றதே. (கூ4)

உன்னத மதகரி யுவந்து சென்றருண்
மன்னிய திரிசிரா மலைக்கொ முந்தனா
சந்திதி முன்னரா தரிக்க வைந்தது
சென்னிதன் சென்னியின் முடியைச் சேர்த்தினா.

மந்திரக் கிழவருங் கிளையின் மாந்தருந்
தந்திரத் தலைவருந் தானை மாக்கருஞ்
சந்தரத் துணைவரு முறுதீச் சுற்றமும்
வந்துடன் வளைந்தன வாரிபோலவே. (கூ5)

கழைச்சிலை யிவன்கரி காலச் சோழனென்
றழைத்தனர் கடமையு மாறி லொன்றுகொண்
டொழித்தனன் றயொலா முலகம் யாவையும்
பிழைத்தன பகைமையும் பீணியு மற்றவே. (கூ6)

க்டலெனுங் காவிரிக் கரையுங் கட்டிமுன்
செடிபடு தென்கரைச் சிவால யங்கனும்
வடகரை வாய்த்தலை வயலு மாக்கினுன்
பாடவர வின்முடிப் பார நீக்கினுன்.

(௬௮)

சேரனுஞ் செழியனுந் திறைய ளந்திட
வீரணிப் படிபடி புரக்கும் வேலையிற்
சாரனென் பவன்புரி தவந்தி னுன்மகிழ்ந்
தாரணந் தொழுமவ னருளி னெய்தினுன்.

(௬௯)

வரமுனி வணங்கினுன் வரங்கள் யாவையுந்
தருருவ முனையெனச் சாரன் கூறுவா
ன்ருமவர் திருமதி யாற னின்றவா
பாகதி பெறவருள் பாவி யென்றனன்.

(௭௦)

இக்கரை விரும்பினோ ரொவர்க ளுங்கதி
பங்குறை யவும்வரம் பொழிக வென்றனன்
றக்கதென் றருண்மிகு சார மாமுனிக்
கக்கணஞ் சிவபக மருளிப் போயினுன்.

(௭௧)

முனிவனை வழுத்தினார் முனிவர் யாவரும்
புனிதன் தினையடி புகழு மெந்தையே
யினியொரு கதையை யு மியம்பு கென்றனர்
கனியொடு மமிர்நொடுங் கலந்து கூறுவான்.

(௭௨)

உறையூழித்தசருக்த

முற்றிற்று.

ஆச சருக்கம் ய-க்கு திருவிருத்தம். சாகயடி.

தாயான சருகீகம்.

அரசிர்க்கழிநெடிவாசிரிய விருத்தம்.

தோன நெருங்கிக் கிளர்ந்திடையாற் சமக்க
வரிதாய்ப் பகிரண்ட

கோள மனவுங் குவிமுலையார் திருமே
னியிற்செய் குங்குமமும்

வேளை முனிந்த வருந்தவத்தோர் மனத்தைத்
திருது மெல்லோதிப்

பாளை மணமும் பரிமளிக்கும் பதிகா

விரிப்பும் பட்டினமே. (b)

சச்சோ திமழந் தொழுநடைபார் நயன
யுதழு னடைந்தோனாத்

சைச்சோ டையிலே கழுநீருஞ் சிந்தா
மனையுந் தவம்புரிய

மைச்சோ லையிலே விளையாடிக் குமிழ்மேற்
ற்றும்பி வள்ளைசெறி

பச்சோ லையிலே மையெழுதும் பதிகா
விரிப்பும் பட்டினமே. (c)

கலிநிலத்துறை.

மாவிரிக்கும் பொழில்கள்கிலை மதனா ரிகளும் வயப்ப
ரியும், * பூவிரிக்கு நெடுங்கணையு மொழியா தளிக்கும்

தாயானக்ஞசருக்கம்.

நாலுந்.

பொன்னகரங், காவிரிக்கு வடபாலாய் மகரா லயத்தின்
களையதுவாய்ப், பாவிரிக்கும் புகழ்படைத்த பதிகா ழி
ரிப்பும் பட்டினமே. (௩)

வேறு.

ஏட ஷம்ந்ததார்ப் பேபையர் மணல்களி லிழைத்த
ஹீட ழிந்திடப் பொருந்திரா நிராகளை வெகுண்டு
கூடி நின்னதின் றரியதித் திலமணி கொண்டு
நாடி வேலையைத் தூர்த்திடுஞ் செழும்புகார் நகரம்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்.

'காளைய ருடனே காமக் கள்ளுண்டு

கனித்த மாதர்

தோளினிற் பரித்த முத்தூத் தொகைமணி

தூராலி னோடே

நீளா மியத்தி னின்றும் விரைவுட

னெருங்கி விழ்தன்

மீளவுங் கடலின் மீதே விளைந்திட

வித்தல் போலும்.

(௫)

முற்றிவழ மடவார் குடிக்கடித்துவிழ்

முல்லைமலை

சுற்றிய திரையா லாழிச் சுழிபிடை

யுலவுந் தோற்றங் .

சுற்றிள் வனையாற் றேவ ரமிர்தினைக்

கடைந்த போதி

செவ்வந்திப்புராணம்.

னற்றெழுந் தலையிற் றேன்று மாவரி
யென்ன லாமே.

(சு)

கலிநிலைத்துறை.

சிவன ருட்பெறு மியற்பகை நாயனார் சிறப்பா
லவத ரித்தது மன்றியே பிள்ளைவந் தருளத்
தவமி னைத்தமா நகரமுன் றுங்குடித் தலைவர்
நவசி திக்கெலாம் பிறப்பிடஞ் செழும்புகார் ககரம்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலாகிரிய விருத்தம்.

அத்திரு நகரில் வாழு மாதன

குத்த னென்னும்

பித்திகை யலங்கன் மார்பன் பெருங்குடி

வணிக னென்பான்

றத்தையே யனைய தேவி தன்னுடன்

செருக்கு நாளிற்

புத்திர செல்வம் வேண்டிப் புரிந்தன

னிறைவர் பூசை.

(அ)

மதலையைப் பெற்றமுன் னுளில் வரமிலா

நிலைமை யாலே

புதல்வியைப் பயந்தா னந்தப் புதல்வியுந்

தவழ்ந்து நின்று

குதலையுந் தெளிந்து பொன்னங் கொம்புபோல்

வாரந்தான் மார்பிற்

தாய்ப்பாண்டீசருக்கம்.

மயலெ

நிதலையங் குரும்பை தோன்றிற் றனங்கனூர்
திறையிட் டானே. (10)

அத்தனு மகட்குத் தன்பே ரளித்தன
னதன்பின் னாகச்
சித்திர மயிலன் னானைத் திரிசிரா
மலையில் வாழு
மெய்தந குத்த னென்னும் பெருங்குடி
வணிகன் வேட்டான்
மத்தகக் களிற்றோன் மாணை யளகையான்
வரைந்த தென்ன. (11)

. கலிவிருத்தம்.

அரதந பாலன்ன களித்த வன்னமும்
விரிதந குத்தனு மிரதி வேட்டையிற்
பொருதன, ரிளமுலைப் பூத ரங்களு
மிருபுய மலைகளு மெதிர்பு நின்றன. (12)

குருகின நெரிதரக் குவளை சேப்புற
விருவரு முறைமுறை யிலவ வாயிதழ்
புருகினர் மெழுகெனப் பசும்ப தத்திலே
யுருகினர் கணாந்திரண் மயிரொன் றாயினார் (13)

இர்தியு மதனனு மியைந்த வாறெனச்
சுரதமும் புலவியுந் துணிவு மெய்துநான்
மருகனூர் தன்பதி மருவ வேண்டுமென்
றரதந பாலனுக் கறிவித் தானரோ. (14)

மணிமுத வியபல வளித்து மாதல
 னிணைமலர்க் காமெடுத் தேகு கென்றனன்
 றுணைவிதன் வருத்தமுந் துயரு மாற்றியே
 வணிகலுந் திரிசிரா மலையி லெய்தினான். (௮௪)

எய்தியங் கிருவரு மியைந்து நல்லறஞ்
 செய்தன ரிளங்கொடி திரிசி ராமலை
 மெய்யரை யன்பினால் வெள்ளி நாடொறுங்
 கைதொழப் புகுந்தனள் கணவ னேவலால் (௮௫)

இருவரு மிப்படி யியங்கு நானிலே
 யாதந பாலனு மிறுதி யாயினு
 றுருகிய கிளைஞரிங் கோலை யேவினார்
 மருகனு மங்கையுங் கண்டு மாழ்கினார். (௮௬)

தீயுறு மயிலெனத் திரியுந் திண்கணை
 பாயிளம் பிணையெனப் பதைக்கும் பைந்தொடி
 தாயரை நனைந்துகுந் தனித்தி யோவெனு
 மாயிரந் தானாயா வழுது விம்முமே. (௮௭)

முலைகளும் விழிசொரி புனலின் மூழ்கின
 வலைதரு புனலிடை யணங்கு மூழ்கின
 ளுலையுறு மெழுகென் வருகி னுளவள்
 கலைகளுஞ் சொரிந்தன கண்ணி னீனாயே. (௮௮)

மங்கையை மகிழ்நனு மார்பிற் புல்கியும்
 புங்கய மலர்க்கண் பற்றி நல்கியுஞ்

செங்கய லொழுஞ்சித் திலங்கண் மாற்றின
னங்கவ் ளடைவிலே துயரு மாற்றினாள். (100)

சீரிய விரதமும் விருந்துஞ் செய்கையு
மூரிய லாண்மையு மொழுகு நாளிலே
வாரியிற் கவுத்துவ மணியை நேரானக்
காரிசை வயிற்றினங் கருப்ப முற்றதே. (20)

குனிதைந் ததுவரி தொய்யி னீங்கின
பானிறம் படைத்தது குமுதம் பங்கீய
மேனிகழ் சுருழ்பென முலைக்கண் வீறின
வானிடை வயங்கிய துரோம வல்வியே. (21)

அன்னையு மகள்செய லறியவேண்டுமென்
றுன்னின ளப்பொழு துவரி நீரயின்
மின்னுயிர் பெருமுகி றுரை வீழ்த்தன
பொன்னியு மிருகரை புரண்டு வந்ததே. (22)

ஆறது தடையினு லன்னை யேகுதன்
மாறினனரதந வதிய றிந்திலள்
பேரெடு பிறந்தகம் பெரிதுஞ் செய்திடக்
கூறரும் பொருளெலாங் கொண்டு செல்லுமே.

பூனையின் சுமையெனக் குழல்பொ றிந்திடப்
பானையங் குழவிதழ்ப் பவளச் சேடியர்
தோனையு மணந்துவெண் மிகலை மேற்கொடு
நானாவந் திடுமல தின்றுநண்ணுமே. (23)

எதிர்நடந் தன்னையை யிறுகப் புல்லுலோங்
கதிநடந் திளைத்தசெங் கமலம் பற்றுவோ
மதிமுக வெயர்வெலா மாற்று வோமென
வத்சய வுணர்வின லிளைத்து மெண்ணினுள்.

மின்றிகழ் மருங்குநா ணினையும் வேலையிற்
றென்றிசை விளங்கிய தேவர் நாயகன்
குன்றெனு நெடுஞ்சிலை கொண்ட நாயகன்
மன்றடிங் கருங்குழன் மடந்தை நாயகன். (௨௬)

கவிசிலைத்துறை.

சங்க ரன்சிவன் சநாசிவ வீசனீ சானன்
புங்கவன்றிரி புராந்தகன் புராதனன் புராணன்
கங்கை நாயகன் கறைட்டிற் றிறைதுதற் கண்ணு
னெங்க னாயக னிராமயன் சிராமலை யிறைவன்.

பூர ணன்பரன் பராபரன் வெள்ளியம் பொருப்பர்
கார ணன்மத னுந்தகன் காலனைக் கடிந்தோன்
வார ணந்தனை யுரித்தவன் மறைப்பொருள் வகுத்தோ
னா ணன்றனக் கரியவன் சிராமலை நாதன். (௨௭)

முடித்த வெண்பிறை நிகொன வளைந்திடு முதுகி
லெடுத்த வெண்ணிலா வளைந்தபோ னனைக்குழ லனசயத்
திடத்தி னுரு ணடத்துலோ மேனவொரு செங்கோல்
பிடித்த வாறென வேணுதண் டங்கையிற் பிறங்க. ()

ஏட ழிழ்ந்தபூங் குழலிதன் விரதநன் மெனக்கொண்
டாடு மாறெனத் திருமுக மண்டல மசையச்

சூடு கங்கையின் நிவலைபோ னுதல்வெயர் துளிக்க
நீடு கொன்றைபோ லொருபணி களத்திடை நிகழ.

நின்று நின்றுசென் றிளைப்புற நெடிதுழைச் செறிய
வோன்று செங்கையிற் கழையின்மே லுடலெலா மொ
டுக்கீக், கன்று மாணையு மழுவையும் விடையையுங் கர
து, மன்றி லாடலு மொழிந்தவ ளன்னைபோல் வந்
தான். (௩௧)

காய பண்டமு மெண்ணையின் கலசமுங் கனகத்
தூய முத்தணி கலன்களும் விலையிலாத் துகிலு
ழேய மங்கைய ரிருவர்மேற் சலமகளா வெடுப்ப
மாய வன்றனக் கரியுவ னெளரியனாய் வந்தான். (௩௨)

தூர வந்திடு மவளையின் னவனெனத் துணிந்தாள்
சேர வந்திடும் பொழுதினி லெழுந்தெதிர் சென்று
பா வந்தனை புரிந்திரு பதங்களிற் பணிந்தா
ளார வந்திரு கரங்களாற் றமுவின ளன்னை. (௩௩)

மோந்து கொண்டன ளுச்சியை மோந்தனண் முகத்
தைக், களிந்த ளுந்தொழுங் கரங்களை யழுத்தினாள் கண்
ணிற், பாய்ந்த கண்ணினீர் புலர்ந்திட வருண்மொழி
பகர்ந்து, சாய்ந்த கொம்புநீர் னகளுட னிருந்தன டவி
சில். (௩௪)

எண்ணி லாவருங் காயபண் டங்களா மெவையும்
வண்ண மேகலைப் பேழையுங் கொணர்ந்தமங் கையருங்

குண்ணு நீர்முத ல்ளித்தநல் லடிசிலு முத்தவிச்
கண்ணை நேரொனுந் தாயுட னிருந்தனள் களித்து. (௩௫)

மற்றை நாளிலே யுதரநொந் தழுங்கின மகளைப்
பெற்ற தாயெடுத் தனைத்துமேற் றயிலமும் டிபய்து
முற்று மன்பினுன் மருத்துவத் தொழிலெலா முடித்
தாள், குற்ற மொன்றிலா மடந்தையும் பயந்தனள்
குழவி. (௩௬)

குழவி யின்றவட் கருமருந் தெண்ணையுங் கொடுத்த
தே, யெழுதி னத்தள விழைத்திழஞ் செயலெலா மிய
ற்றி, யழகு தொட்டிலுட் டியிற்றியங் கொருமதி பள
வாழ்முக ளிற்றினை முருகவே ளெனும்படி வளர்த்தாள்.

சிதலை சிற்றெறும் பிளஞ்சிகை சிலையிலுட் டேனா
பதக மானிட ரிமையவ ரிந்திரன் பதுமன்
முதவி னோர்தமை வளர்த்தரு ளிறையெதிர் முகமாய்
மதலை யொன்றினை வளர்த்தது புதுமையோ மறையிர்

மையு லாமழைக் கருமுகிற் படத்தினை மாற்றித்
துய்ய வெண்முகிற் படமெனும் விதானம்வான் றுலக்
கிற், றைய றுண்ணிடை யாதந வதியையுங் கற்றியப்,
பைய வந்தன ளவளைமெய் யாகமுன் பயந்தாள். (௩௭)

மாது லன்பெருந் தேவிதன் மனைபிடை வருதல்
காத லன்பினுற் பெருந்தந குத்தனுங் கண்டா

